

ROMÂNIA ÎNTREGITĂ

Redactor-Responsabil:
DR. V. GHERMAN

:: :: APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ :: ::

Secretar de Redacție:
DR. IOAN ISTRATE

Cauzele mișcărilor studențești

— Fapte și acte —

II. Acte

Actele doveditoare ale cauzelor care provoacă mișcărilor studențești, sunt așa de numeroase, încât se înțelege de sine că nu pot să fie reproduse în cadrele unui articol. E vorba dar numai de unele acte, cele mai din urmă, și numai de la Universitatea din Iași. Aceste acte au însă o însemnătate deosebită, generală, pentru că ne arată, în ultima analiză, cauza cauzelor acestor mișcări, care este:

Conflictul de directive, dintre profesori și studenți.

Să se noteze: e vorba de „anumiți” profesori, și — ceace nu voiesc să înțeleagă anumiții profesori — de studenți cetățeni, cari au dreptul, oricând, dar, în cazul de față, au și datoria imperioasă, ca să-și apere ideile lor, nu contrarii, ci obligatorii, chiar și mai ales pentru școală, ele trebuind a fi respectate, așa dar, în primul rând, de profesori.

Conflictul de directive, de care vorbim, noi îl vom rezuma în următoarea formulă:

Studenții cetățeni susțin directiva principiilor naționaliste și religioase creștine — profesorii se luptă ca să impună studenților directiva principiilor anti-naționale, umanitariste și antireligioase — așa zise de „liberă cugetare”, uniți cu jidanii.

Se luptă, profesorii: cum? Prin scrieri, prin prelegeri, prin conferințe, adresându se minței? Nu! Se luptă prin injurii, prin pedepse, prin suspendări de la examene, prin eliminări din Universitate, prin închiderea căminurilor, prin impunerea unor declarații dezonorante, spre a fi reprimiți, va să zică: adresându-se trupului copleșit de nevoi. Cu alte cuvinte, și în aceasta constă vina lor cea mai mare, și tot odată eroarea supremă — pentru că este suprem de odioasă și de ridiculă:

Profesorii abuzează de disciplina școlară, ca să reprime mișcarea cetățenească a studențimei, având de scop apărarea culturii naționale.

Trist dar adevărat.

De aceea tocmai sunt așa de însemnate actele celor petrecute, în ultimul timp la Universitatea din Iași. Căci aici domină, mai cu deosebire, categoria profesorilor „anumiți” țărăniști, cu principii antinaționale și antireligioase — a lui P. Bujor, cel cu „lumina dela Răsărit” și a lui Dr. C. Parhon, dela Socola cel cu candidatura „ciocanelor” comuniste, în alegeri.

De aici a pornit și ultima campanie, având de scop, ca de data aceasta — cu orice preț — să pună capăt mișcărilor studențești, cari sunt o primejdie mare: pentru jidani. Căci Români — a căror cultură națională o apără — cum ar putea să se teamă de dânsele?

Planul de campanie, a fost așa dar întocmit, de acest stat major — după toate regulile tactice, și profitând de ultimele întâmplări — cu următoarele obiective:

I. Darea în judecată a profesorului A. C. Cuza ca „autor moral”, răspunzător de toate mișcărilor.

II. Terorizarea studențimei naționaliste-creștine, prin disciplina școlară a foamei, a suspendării de la examene și a eliminării din Universitate.

III. Introducerea poliției și armatei în Universitate, pentru asigurarea „ordinii” principiilor antinaționaliste și anticreștine.

Cu aceste mijloace, profesorii țărăniști, de la Iași, au crezut că nu va mai fi vorba de interese naționale românești, cu „numerus clausus”: rămânând ei — și cu jidanii — stăpâni, pentru totdeauna, pe Universitate, și continuând să lucreze, pentru „cultura umană”.

Consiliul, sau cum i se zice, cu pompă „Marele Colegiu” — care dovedește la orice ocazie, că este mai mult „colegiu,” decât „mare” — folosindu-se de întâmplarea nenorocită cu moartea Prefectului Manciu începe campania pentru atingerea primului ei obiectiv: darea în judecată a profesorului A. C. Cuza.

În ședința de la 31 Octombrie 1924, cu înjosiri de gândire și de simțire elementară, neînchipuite, cu vociferări și insulte — majoritatea „țărăniștii” a votat următoarea moțiune ca expresie a Marelui Colegiu care vorbește, notați bine, de „situația morală”, de „conștiința corpului profesoral” și de „sufletul neamului!”. Dar iată textul acestei istorice, oarecum, „Moțiuni”:

„Colegiul Universității din Iași, întrunit pentru a examina situația morală a acestor instituții culturale față cu crima care a răpit viața nenorocitului Manciu, constată, cu adâncă durere, că această crimă, care necinstește sufletul neamului românesc în creștințea sa tradițională, turbură profund conștiința corpului profesoral al acestei înalte instituții de cultură și educațiune, de oarece ea este rezultatul unei anumite școli, condusă de dl prof. A. C. Cuza, școală, ce sub cuvânt de religie și naționalism, rățăcește spiritele tineretului și excită patimile.

„Colegiul Universității rămâne cu atât mai îndurerat cu cât, în explicațiunea dată astăzi, dl prof. A. C. Cuza nu vrea să recunoască imensa sa parte de răspundere în crima comisă și că nu este de sperat nici o schimbare în atitudinea d-sale.

Din această „Moțiune” — istorică, pentru că zugrăvește dareade spirit a unor „universitari” români, de la începutul veacului al XX-lea — rețin omagiul, involuntar, ce mi-se aduce când se recunoaște, că „nu este de sperat nici o schimbare în atitudinea d-sale,” a mea, ceea ce rezultă din

răspunsurile ce le dădusem Colegiului, la învinuirea absurdă ce mi-se făcea. Și sunt în drept să întreb: „Schimbare în atitudine” — cum? Să mă fac „țărănist“?

Dar după atingerea primului obiectiv, al campaniei — cu darea mea în judecată — iată și obiectivul al doilea.

*

În ședința de la 28 Noembrie 1924, Senatul „țărănist” al Universității — asupra cererii Asociației studenților creștini de a li se admite să serbeze ziua de 10 Decembrie a luptei pentru cultura națională, printr’un serviciu religios, la catedrala Mitropoliei, și printr’o conferință culturală, ce urma să se țină, în Aula Universității, de către d. prof. I. Găvănescu — decide:

„1. Sub nici o formă, ziua de 10 Decembrie nu poate fi considerată ca zi de sărbătoare a Universității.

2. Nu acordă nici sala pașilor perduți, nici Aula pentru serbare în acea zi — precum nu aprobă nici suspendarea vre unui curs.

3. Autoriză pe d. Rector, ca în caz când studenții vor nesocoti hotărârea Senatului, să ia toate măsurile pentru asigurarea liniștei din ziua de 10 Decembrie 1924, la caz de nevoie să închidă Universitatea și Căminurile, cu abrogarea drepturilor câștigate la obținerea locurilor prin căminuri.”

Va să zică: închiderea Universității și Căminurilor, cu abrogarea drepturilor câștigate, ultaiți, prin concurs. Adică, pur și simplu: foamea și pierderea studiilor. Pentru ce? Pentru că studenții creștini, ca cetățeni, desigur, au cerut să serbeze aniversarea luptei lor pentru apărarea culturii naționale românești, printr’un serviciu religios și o conferință a unui Profesor, în Aula.

Fără a fi cum se zice sărbătoare a Universității — și e trist — înțeleg: oare studenții nu aveau dreptul, să considere ziua de 10 Decembrie ca o serbare a lor? Și nu era firesc, ca cel puțin să li se acorde Aula, pentru conferința unui profesor? Ce neajuns ar fi rezultat din aceasta, împăciuitoare, *concesie*, din partea Senatului?

Nu! Senatul nu cedează! El doar voește să aplice programul integral „țărănist”, al reprimării ori cărei mișcări naționaliste creștine:

„Nu acordă nici sala pașilor perduți, nici Aula pentru serbare „în acea zi”.

Două consecințe — din care nu

este îndoială care era mai nenorocită — puteau să rezulte din această măsură:

Triumful Senatului, asupra studenților, cari veneau să se supună umiliți, ca niște copii — renunțând la principiile, și la lupta pe care o duceau pentru cultura națională creștină — de frica pierderii examenelor și a locurilor din Căminuri. Sau:

Rezistența studenților, ca să-și apere principiile și să continue mișcarea de apărare a culturii naționale, pentru care se luptă studențimea creștină de la toate Universitățile țării.

A rezultat consecința din urmă. Studenții au stăruit să-și țină serbarea, dând naștere la incidentele, pe care le știm, și care continuă încă în momentul când scriu aceste rânduri — în ziua „Unirei”, de 24 Ianuarie 1925.

Universitatea din Iași este ocupată de armată. Studenții cari sunt admiși să intre în Universitate — căci acei de la Facultatea de drept nu sunt admiși — trebuie să treacă prin controlul poliției.

Senatul universitar „țărănist”, și-a atins, așa dar, și obiectivul al doilea, al campaniei sale pentru triumful, cu orice preț, al directivei principiilor antinaționale și anticreștine.

Nu ne mai rămâne decât să cităm cele arătate într’un ultim act oficial, ca să vedem *cu ce preț* și-a realizat și obiectivul al treilea introducerea poliției și armatei în Universitate.

Procesul-Verbal No. 16, din 5 Ianuarie 1925, ora 17 — al Consiliului Universității din Iași — prin însuși glasul Rectorului, Dr. A. Slătineanu, vine să ne lămurească pe deplin asupra rezultatelor, pe cari le-au dobândit profesorii anumiți, „țărăniști” stăpâni pe Senat, prin măsurile lor.

Iată mai întâiu ce ne spune Rectorul Dr. A. Slătineanu, că a pățit în ziua de 9 Decembrie, imediat după introducerea armatei în Universitate. Citez textul cuvintele Rectorului:

„În ziua de 9 Decembrie, la ora 4^{1/2}, am introdus armata în Universitate. Mi s’a prezentat și d-l Procuror Panu, care primise ordine în această privință.

„Pe la 5, în momentul pe când eșeam — un student foarte agitat s’a adresat țipând cât îl lua gura cu un ton amenințător — căutând în mod vizibil să provoace scandal. M’am informat cum îl

cheamă și când am vrut să pășesc înainte, s’a pus în fața mea în mod ostentativ. După invitația făcută de dl Prefect s’a dat la o parte. Eram însoțit și de dl Procuror Panu. Am plecat, căci aveam un examen la dl. Dr Radu și eram chiar în întârziere.”

Am plecat căci aveam un examen — și eram chiar în întârziere: veți conveni că sunt *perle*, care vin să împodobească faptul întristător, în ori ce privință, că Rectorul a fugit apărât de Procuror, și Prefect, după ce măsura sa nechibzuită produsese dezordinea.

Dar iată ce a pățit un alt corifeu țărănist, matematicul A. Myller, huiduit de studenți, pe cari îi insultă la orice ocazie. Cităm declarația Procurorului Panu, reproducă de Rector în acelaș Proces-Verbal:

— „D-le Procuror, te rog să ares-tezi imediat pe studenții cari m’au huiduit, zice dl profesor Myller. Am cerut d-lui profesor Myller să-mi arete pe cei vinovați, și în acest scop am mers împreună în mijlocul studenților cari se aflau în mijlocul sălii. Acolo dl. Myller mi-a declarat că nu mai vede pe acei cari l’au huiduit, adăugând: vede-i, domnule procuror, lașitatea acestor tineri, cuvinte care au fost acoperite de huidueli.”

Din această scenă se vede în ce fel profesorul A. Myller insultă încă odată studenții — tratându-i de *lași* chiar în fața Procurorului — și trebuind să fugă și el, huiduit.

Dar iată ce se întâmplă, a doua zi, în ziua de 10 Decembrie, Rectorului, după cum însuși povestește „Marelui Colegiu”, că a pățit la Rectorat:

„Tot coridorul după eșirea prefectului s’a umplut de studenți (circa 80 sau 160 cel mult), au închis ușa coridorului rectoratului și au început să cânte vecinica pomelnire, huidueli, demisia rectorului, barba rectorului, etc. În acest timp băteau cu pumnii și picioarele în uși, strigând: *demisia*. După un timp, pe care nu-l pot afirma just ^{1/2} Ori trei sferturi de oră, nu știu bine, s’a introdus un grup de soldați prin laboratorul d-lui profesor David, care a început să împingă pe studenți. . .

„Cum mascarada nu se mai isprăvea, dl. Prefect a intrat din nou (venind prin laboratorul prof. David) și ne-a propus să ne scoată pe din dos, deoarece domnii studenți nu vreau să plece. Așa am

șters-o cu cei doi colegi pe din dos”.

„Am șters-o cu cei doi colegi pe din dos”. — Iată rezultatul măsurilor silnice, luate de senatul „țărănist”, prin rectorul A. Slătineanu, pus anume, cu mandatul imperativ, pentru că are reputația și porecla de „Turc” „Turcul” însă — care însuși pe studenți țigănește — a fugit pe din dos.

Ca dovadă, că toate aceste silnicii nu au de scop să asigure ordinea în Universitate, ci să impună studenților *directiva „țărănistă”, antinațională și antireligioasă* — chiar cu prețul dezordinei — voiu cita următorul incident dintre prof. Șerban și Decanul Dr. Parhon, din ședința de la 5 Ianuarie 1925, a Consiliului universitar. Reproduc însuși textul procesului verbal:

„Dl profesor Șerban. În fața politicii studenților se ridică o politică personală. Studenții nu pot crede ca noi și nici nu le putem impune aceasta.

„La d-voastră, domnule Decan, s'a prezentat un student cu „Svastica” pe piept, și l'ați blamat.

Dl. profesor Dr. Parhon. I-am spus: „la porcăria aceia din piept”.

Dl profesor Șerban. Iată deci că opuneți studenților politica personală a d-voastre”.

Conflictul de directive, cum se vede, apare aici lămurit, din spontaneitatea acestui incident care dă pe față și mijloacele de cari se servesc profesorii „țărăniști”, ca să-și impună politica lor. Profesorul cu „ciocanele”, comuniste, Dr. C. Parhon strigă la studentul cu „Svastica”, naționalistă și creștină.

„*La porcăria aceasta din piept!*”

D'scutarea acestei atitudini, ca și a celorlalte insulte și neîdreptăți ale profesorilor „țărăniști”, voiud să-și impună politica lor studențimei — și provocând astfel *conflictul de directive*, care este adevărata cauză a dezordinelor din Universitate — a fost înlăturată din discuția Consiliului universitar: pentru că scopul era să se reprime mișcarea studenților, cu idei naționaliste creștine, și să se dea în judecată „autorul moral”, al tuturor răutăților, care sunt eu, A. C. Cuza! Nu ei, „țărăniștii”, prigonitorii și insultătorii triviali ai studenților.

Nici unul din acuzatorii mei, nu a putut cita *nici un fapt* împotriva mea. Nici o dovadă. Consiliul universitar nici nu cercetează măcar, după cum rezultă din următoarea

Sindicatul presei române din Ardeal și Banat protestează contra suspendării revistei „Acțiunea Românească”

În ziua de 1 Februarie a avut loc adunarea generală a Sindicatului presei române din Ardeal și Banat, care este singura asociație de presă din România-Mare fără membri din neamul ales (unul singur a pătruns, Leonard Paakerow, sub cuvânt că este botezat).

Cu această ocazie ziaristii întruniți au trimis guvernului următoarea moțiune de protest contră suspendării abuzive a revistei „Acțiunea Românească”. Dintre cei prezenți singur dl. Leonard Paakerow a votat contra. Iată textul moțiunii, care face cinste ziaristilor români, creștini din Ardeal și Banat:

Adunarea generală a Sindicatului Presei române din Ardeal și Banat, luând la cunoștință modul abuziv în care s'a suspendat apariția revistei „Acțiunea Românească” și constatând că aceste măsuri ilegale tind să devină un sistem, și considerând că libertatea presei este absolută și garantată prin Constituție, protestează contra suspendării revistei „Acțiunea Românească” și cere guvernului să revină cât mai neîntârziat asupra măsurii luate.

Cluj, la 1 Februarie 1925.

Adunarea generală a Sindicatului Presei române din Ardeal și Banat

declarație a rectoratului, în aceeași ședință:

„Că studenții au lucrat după indicațiile d-lui Cuza, n'am nevoie să mai cercetez”...

Dar ca să vadă și mai bine pe ce baze anume s'a cerut darea mea în judecată — și cu ce sărăcie nu numai de dovezi, ci și de minte avem a face — voi mai cita, după acelaș Proces-Verbal, declarația unui alt profesor bine cunoscut „țărănist”, Costăchescu:

„Dl profesor Costăchescu. Dacă luăm numai faptul constat, de mai toți că în ziua de 10 Decembrie, după ce studenții au hui-duit și fluerat pe Rector au manifestat simpatie la locuința d-lui Cuza. Aceasta nu e o dovadă suficientă?”

„Dovadă suficientă”. Punct După care Consiliul „țărănist” votează următoarea „Moțiune” citită de Rector.

I. *Universitatea trebuie deschisă numai după ce vor fi urgente aplicate sancțiuni contra studenților autori ai ultimelor turburări, și*
II. *După ce autoritatea competentă va hotărî luarea sancțiunilor în ce privește autorul moral al ace-*

ior grave neorândueli, dl profesor A. C. Cuza.

*

Pe baza acestei „Moțiuni”, aclamată de majoritatea „țărănistă”, a Consiliului Universității din Iași, în ședința de la 5 Ianuarie 1925: Ministerul Instrucțiunii publice, cum nici nu se putea altfel, a numit o *Comisiune de anchetă*, compusă din D-nii Profesori N. Basilescu și C. Rădulescu-Motru dela București, și Traian Bratu, de la Iași, care — fiind parte în conflict — după ce totuși primise, a fost silit să demisioneze, rămânând numai doi.

Înaintea acestei *Comisiuni de doi*, cei mai mulți dintre profesorii citați — în frunte cu dl. prof. M. B. Cantacuzino — au omis să se prezinte. Cei cari s'au prezentat nu au putut aduce *nici o dovadă*.

Depoziția mea — cu dovezile relei credințe a învinuirilor ce mi s'au adus — o voiu publica la timp. Deocamdată era nevoie să public aceste, unele acte: pentru că marele proces, al *conflictului de directive*, de la Universitatea din Iași, să poată fi judecat de instanța supremă, care este *opinia publică*.

A. C. Cuza

Un curent general contra unui pericol comun

S'a spus că antisemitismul este o dovadă de inferioritate culturală a societății, unde se manifestă și că această mișcare „ne-umanitară” s'a întins după marele războiu numai la popoarele cari au ieșit învinge.

Ambele afirmațiuni fiind pornite din tabăra jidovească, sunt firește interesante.

I. Ultima afirmație e desmițită prin faptul că pretutindeni în lume, la învingși ori la învingători, după ce s'a văzut la lumina sinistră a războiului și în dezastrul ruinelor post-belice cum operează jidanul, a apărut acut și perseverent antisemitismul, nu ca o doctrină a urei de rasă nici ca o izbucnire a intoleranței religioase, cum însinuează de tractorii, ci ca o măsură indispensabilă de apărare națională.

Inregistrăm numai câteva fapte culese dela *învingători*:

În America, este suficient să cităm cartea lui Ford apărută în 1918 într'un milion de exemplare, intitulată „Jidanul internațional” și să ne amintim efectul ei zguduitor de conștiințe și convertitor de suflete până atunci indiferente, spre a pune Statele-Unite, cele liberale și umanitare, în fruntea țărilor, cari înțeleg să organizeze defensivă cu stăruință și eficacitate. Această funcțiune organică a luat-o asuora sa asociația numită „Ku-Klux-Klan”, care numără câteva milioane de membri.

În Franța, atât de primitoare altă dată, se observă tot mai mult reacțiunea contra *indezirabililor străini*, mai ales de origină semită, cari prin însăși această obârșie sunt cu predicție comuniști. ¹⁾ Actualul minister Herriot, ce se reazimă pe aderenții din stânga, prin politica lui recentă dovedește, că a început a-și revizui ideile asupra libertății, fără frâu și control, în care se poate desfășura propaganda bolșevică. Alături de această politică, în luptă cu cea internaționalistă de inspirație semită, înflorește o literatură, hotărâtă să pună sub ochii publicului francez pericolul ce rezultă din atotputernicia ocultă a

¹⁾ Mărturisește însuși jidanul M. Cohen în jurnalul „Der Kommunist” publicat la Charkow, în Rusia, în numărul de 12 Aprilie 1919 printr'un urmenz: „Se poate spune fără exagerație, că marea revoluție socială rusă a fost opera jidanilor, și că jidanii nu numai au condus afacerea dar au luat în mână cauza Sovietelor.” cf. Mgr. Jouin, Les Protocols des Sages de Sion pag. 164.

rasei lui Israel. În ajutorul naționaliștilor francezi a venit la timp publicarea în toată lumea civilizată a programului politic jidovesco, coprins în „*Protocoloalele Înțelepților Sionului*” comentate de Monseniorul Jouin și de cunoscutul autor Roger Lambelin ale cărui studii întitulate: *Le règne d'Israël chez les Anglo-Saxons* apărut în 1921 și *L'Impérialisme d'Israël*, apărut în 1924, au pus pe gânduri pe toți bărbații de stat ai Europei. Când mai înregistrăm și faptul, că mișcarea contra elementului semit, revoluționar și antinațional, își are organele ei de publicitate; cum e jurnalul „*L'Action française*” și revista „*La vieille France*”; că această mișcare e susținută cu tot sufletul de tineretul dela universitățile din provincie, spre exemplul Lyon, atunci dovada s'a făcut, că francezii în fine încep a înțelege, că formula: libertate-egalitate-fraternitate din care jidanii pripășiți în Franța au știut să tragă prea mult folos, trebuie restrânsă și astfel interpretată, încât să servească în primul rând intereselor naționale.

În Anglia, s'ar părea că jidovimea domnește încă, fără a fi suspectată, că ea este precum s'a zis: *fons et origo omnium malorum*. Totuș deșteptarea Albionului credul a început. Dovadă e marele ziar „*Morning Post*”, care a dat alarma cel dintâi asupra cărții cu precepte d'strugătoare copriuse în *Protocoloale*; dovadă sunt revistele care pun una și aceeași chestiune jidovească din puncte de cercetare deosebite: una intitulată *The Brittons*, accentuând simțul național, autohton și inalterabil, față de tendințele disolvante și umanitariste ale elementului semit; alta, intitulată *The Hidden Hand*, care înseamnă „mâna ascunsă” și scoate la lumină machinațiile subversive ale fiilor lui Israel. De altfel stăpânirea sub toate formele, la care au ajuns evreii în Anglia s'a întins și a pătruns cu un efect atât de îngrijitor, încât nu un „huligan” din orient, ci un englez cumpănit, cu sânge rece și judecată dreaptă, și anume Arnold White a ajuns să spună că ziua nu va fi departe „când națiunile din Europa vor descoperi dintr'odată că floarea bunurilor țărilor lor aparține jidanilor și că democrația, crezând că face operă superior umanitară, a lucrat oarbă și fără știință la triumful supremației evreiești, pierzând în acelaș timp capacitatea de a-și mai păstra distinctă propria ei existență.”

În Italia, curentul de opinie publică în contra jidanilor s'a cristalizat într'un fapt istoric, și anume: când comunismul, servind la pregătirea dominațiunii universale a evreilor, amenința să ducă Italia la dezastru, cum s'a experimentat în Rusia, imediat prin spontaneitatea sufletului național s'a încheat o puternică organizație politică în frunte cu Mussolini, care venind la guvern a știut să potolească valurile anarhiei, întreținută de finanța internațională jidovească.

Așa se prezintă curentul antisemit la mării învingători.

La învingși, este explicabil ca antisemitul să se manifeste mai pronunțat când toată lumea știe, că de pe urma schimbării de regim politic din acele țări, evreii au profitat punând mâna pe putere în volbura revoluției. Toată lumea știe că 80% din revoluționarii germani din 1918—1919, erau jidani ²⁾;

că constituția de la Weimar din 1919 a fost redactată de jidanul Hugo Preuss, profesor la Universitatea din Berlin; că în Bavaria revoluționarul Kurt Eisner era jidan ³⁾; că în Austria comunistii și socialiștii, conduși de jidani au răsturnat dinastia habsburgică; că bolșevismul a fost introdus în Ungaria de jidanul Kohen, care și-a maghiarizat numele zicându-și Bela Kun. Toată lumea știe că înlocuirea prin revoluție a țarismului cu regimul bolșevic s'a făcut prin mâna jidovimii, promovând numai și numai interesele rasei lui Israel, care în nenorocita Rusie exercită o tiranie, distrugătoare de bunuri și vieți omenești așa cum nu s'a întâmplat nici în vremea țarului Ivan cel Groaznic.

Așa fiind situația europeană, trebuie să fie cineva o i un naiv ori de reacredință, ca să mai susțină că antisemitismul din România întregită

²⁾ Aducem la cunoștință următorul fapt, relatat de Th. Tritzsch în opera-i, ajunsă la 10.000 exemplare, intitulată *Handbuch der Judenfrage* pag 540 Când a izbucnit revoluția germană în Noemvie 1918, un membru al comitetului revoluționar germanul Ströbel, înțelegând că mișcarea revoluționară este opera jidovească, a făcut poporului german următoarea întrebare: „*Poți tu să suferi să fi redus la tăcere și ca 80% din conducătorii tăi să fie jidani?*” În urma acestui fapt, Ströbel a fost imediat exclus din comitetul de conducere.

³⁾ S'a numit înainte *Israelovici*, iar în tinerețea lui alții l'au cunoscut sub numele *Salamon Kosmanowski*. Vezi Jouin, op. cit. pag. 160.

este importat, prin imitație periculoasă, de la națiunile învinse. Când de fapt întreaga noastră societate, ca și întreg continentul european, simte că evreul, cu avăsarea lui precegetată asupra vieții economice, cu puterea aurului adunat în timpul războiului și din exploatarea nevoilor post-belice, devenind tot mai pretențios și mai amenințător în sânul națiunii române, nu mai poate fi privit cu indiferență ci trebuie combătut stăruitor printr'o îndelungată efortare solidară dacă nu voim să „pierim ca națiune” tocmai pe calea în fine deschisă spre superbele destine ale acestui neam. Se pare însă că jidovimea, care și-a ales drept țară de colonizare nu Palestina istorică ci România modernă și-a pierdut răbdarea de a cuceri pe cale de evoluție Chanaanul dintre Nistru și Tisa și a apucat calea mai scurtă a revoluției. Dovadă e acțiunea comunistă, despre a cărei metode și conducători luăm următoarele informații din ziarul oficios al guvernului, din „Viitorul” dela 20 Decembrie 1924.

„În noaptea de 19 Decembrie s'au aruncat în mai bine de 30 de orașe și centre industriale, printre cari și Bucureștii zeci de mii de manifeste, tipărite sau șapirografiate: o adevărată ploaie de instrucțiuni și sfaturi teroriste. S'a aflat cu acest prilej că nu era vorba de o singură organizație teroristă, ci de trei organizații, alimentate toate trei cu bani sovietici. Prima organizație avea ca agenți de legătură cu organizațiile streine pe Ilie Ițovici zis și Mihail Baumann și Al. Grünbaum cu pașaport fals pe numele H. Velacek. Susnumiții erau ajutați în București de următorii teroriști: Sender Margulius, Aron Huppermann, Nastase Plasă, Bernard Zuckermann, Liza Dijur, Burah Kohană, Ilie Crețu, Elena Filipovici, Norman Leibovici și Bibi Braunstein. A doua organizație descoperită era condusă de Al. Dobrogeanu-Gherea, (despre care orice român trebuie să știe că este jidan și purta în tinerețe numele Nuhăm Solomonovici Katz) și Kobles Elek, acesta originar din Târgul-Mureș. Făceau parte din organizație Marcel și Ana Pauker, David Finkelstein zis Fabian și Path Istvan”.

Ne oprim aici cu citația din „Viitorul”. Orice om de bună credință se poate convinge ce parte au jidanii la propaganda bolșevică în România, când din toate numele pomenite 2 sună românește, 1 sârbește, 1 ungurește, iar toate celelalte 14 sunt purtate de jidani pur sânge.

lată pentru ce avea deplină dreptate prințul Metternich când scria la 1849 despre evrei: „*Ils sont des révolutionnaires de grande volée*”.

Când pericolul evreesc, ce ne amenință națiunea cu moartea prin extincțiune lentă — a se vizita Maramureșul, Bucovina, Nordul Moldovei — se mai complică și cu atentatele criminale de a se schimba prin violență actuala formă de guvernământ a statului român, atunci rugăm pe păzitorii ordinii publice, ca, în cadrul legalității, să ne permită a da alarma. Este o datorie de fiu autohton al acestei țări!

Ceea ce se întâmplă la noi, are loc în toată Europa cu propaganda bolșevică condusă din umbră de finanța jidovească, încercând a realiza comunismul prin pioneri recrutați din neamul lui Israel. Iată de ce d-lor jidani, oricât ați contesta existența curentului contra neamului nostru, acest curent general există ca un puternic factor istoric în viața tuturor popoarelor, cari trecând prin experiența războiului, au învățat a vă cunoaște.

Trecem la a doua chestiune. Cum jidovimea, isteță la discuțiile în care poate pune reacredință, afirmă că antisemitismul general de astăzi este o boală post-belică și deci se va vindeca cu vremea ca toate rănitele războiului; se impune a face lumină, arătând că mișcarea contra evreilor a existat și înainte de 1919 și că s'a dezvoltat prin scrierile câtorva oameni de caracter tocmai în țara, care era privită drept cea mai liberală, drept cea mai generoasă, cea mai umanitară: în Franța.

Intellectualul semit Bernard Lazare a mărturisit într'un moment de sinceritate adevărul că: jidanul a dus cu el antisemitismul pe unde s'a oprit în cursul veacurilor la toate popoarele. A demonstra cu fapte această constatare sintetic exprimată, ar însemna a reface istoria în ultimii 2000 de ani. Alții să înceapă a ceastă operă, absolut necesară pentru luminarea popoarelor. Este sigur că din curentul general antisemit va porni și o cercetare științifică în acest sens. Aci vom aminti în treacăt că în prima jumătate a secolului trecut Francezii au dat semne că se deșteaptă sub amenințarea pericolului jidovesc.

O dovadă eloquentă ne aduce cartea lui Toussenel, intitulată: *Les Juifs rois de l'époque* apărută sub domnia lui Louis Philippe, în care autorul desvăluie manevrele de acaparare a bogăției franceze de către aristocrația

financiară jidovească în frunte cu familia Rotschild. La distanță de un pătrar de veac apare în 1869 opera clasică și profetică a lui Gougenot des Mousseaux, conținând atât adevăr până atunci încă nedesvăluit și atare argumentație cu caracter istoric, politic și social în contra Evreilor, în cât aceștia au făcut să dispară din comerț întreaga primă ediție, iar autorul, amenințat cu moartea, a murit subit. Opera curajosului Francez intitulată: *Le Juif, Le Judaïsme et Judaisation des peuples chrétiens*, a fost tradusă în limba germană de Altfed Rosenberg, directorul revistei „*Der Weltkampf*”, un indiciu că păstrează încă o înaltă valoare de actualitate. Cei inițiați mai cunosc de sigur campania lui Edouard Drumont contra aceluiași pericol, dusă cu mult sgomot și cu o crescândă aderență acum vre-o 40 de ani, fixată în opera intitulată la *France juive*. Ne putând enumăra seria cărților antisemite, apărute în Franța până la izbucnirea războiului mondial, spicim din bogata literatură lucrarea lui L. Vial, intitulată „*Le Juif sectaire*” scrisă la 1899, din care vom extrage un lung fragment, reprezentând bilanțul influenței, mai exact spus al guvernării oculte ce a exercitat rasa lui Israel asupra republicii franceze în ultimii 25 de ani ai secolului trecut.

Reproducem traducerea textului pag. 314 și următoare:

„Să măsurăm dintr'o privire ruinele îngrămădite la noi (Franța) în 25 de ani de dominațiune talmudică.

Zicem talmudică, fiind de astădată de acord cu marelui rabin din Paris, Dreyfuss, care o mărturisise la mormântul marelui rabin Isidor, la 27 Sept. 1895 în modul următor:

„Sub direcțiunea lui Isidor, o putem spune, comunitatea noastră a avut constituția ei definitivă, a fost înzestrată cu cea mai mare parte a organelor ei, cari prin ei și prin acela care a primit pioasa moștenire s'au dezvoltat, s'au întărit fără încetare în această din urmă jumătate de secol”.

Acela, care a primit pioasa moștenire este (rabinul) Zadoc-Kahn! Dar din „constituția definitivă a comunității” jidovești, din întărirea neîncetată a organelor ei, în ultima jumătate de secol”, ce am câștigat noi francezii?

Iată ce am câștigat:

Expulzarea, prin violență, a 50000 de călugări francezi din mănăstirile lor, în ziua de 29 Martie 1880, în virtutea „legilor existente” scoase din uitarea seculară de jidanul din

Frankfurt, naturalizat de curând, numit Reinach, acela care a insultat pe colonelul Henry (afacerea Dreyfuss).

În luna lui Iulie același an, desființarea legii creștine prin care se asigura lucrătorilor francezi repaosul duminical, pentru că viola legea talmudică care li-l interzice: „Repaosul la sărbători nu este pentru câini (*Megilla*: 72 ediția de Veneția).

Votarea legilor de împunere din Decembrie 1880 și 1895, care apasă cu un greu impozit bunurile săracilor, lovind în cele 500 de milioane legitim dobândite a celor 200 000 de călugări francezi, dar respectând cele 80 miliarde, în cea mai mare parte necinstit câștigate, aparținând la 100 000 jidani străini care uzează și abuzează de această avere în profitul lor exclusiv.

Votul din 28 Martie 1882, din inspirațiune jidovească susținut de deputații jidani și de presa jidovită, mai ales de ziarul „Lanterne“, și anume votarea legii *învățământului neutru* a lui Jules Ferry, jidovitul, ale cărei rezultate clare după 10 ani de aplicare sunt următoarele:

1. „Numărul copiilor criminali s'a mărit cu $\frac{1}{4}$, pe când numărul populației a rămas staționar“ (Alfred Fouillé).

2. „Cifra crimelor a 7 milioane de copii între 7 și 16 ani, atinge aproape numărul îndoi de cât acela al crimelor comise de 20 milioane de adulți de la 16 ani în sus“ (Alfred Fouillé).

3. Noțiunea de Dumnezeu ștearsă din inima a 10 milioane de copii trecuți prin școala fără Dumnezeu.

4. Aceste 10 milioane de copii pregătesc 5 milioane de căsnicii fără Dumnezeu, adică fără copii, aducând în scurt timp ruina, pe trei sferturi consumată, a familiei și a Franței!

Votarea legii asupra divorțului din 27 Iulie 1887, a jidanului Naquet care a provocat 100.000 divorțuri, a împiedicat nașterea a 200.000 copii, și a lipsit Franța de 100 000 de soldați!

În 1892 s'a votat legea finanțelor care menține subvenționarea seminariilor israelite, unde se învață, cel puțin indirect, odată cu Talmudul ura contra Franței și în contra Francezilor, și care lege suprimă seminariile catolice în care se învață iubirea Franței, religia celor 38 milioane de Francezi!

În același an, s'a creat la Sorbona un curs de positivism, sau de nerelegiune, completat în 1898, prin

introducerea în învățământul oficial a *darwinismului*, care învață că omul se trage din maimuța¹⁾. Introducerea s'a făcut din inițiativa francmasonului Bourgeois, amic intim al jidanilor cu vază.

Mal trebuie oare și suprimarea rugăciunilor oficiale, a procesiunilor în orașe și în sate, urmărirea arbitrară contra clerului, suprimarea cinică a salariilor lor, sefestrarea și vânzarea bunurilor congregațiilor, etc!

Și cea ce este din cale afară de grav! mai este doctrina *plăcerii până la extrem*, propagată de economiștii jidani, răspândită cu furie prin jurnale, afișe, prospecte murdare, de obicei jidovești căutând să pervertească totul până în cel din urmă cătun din cea din urmă comună a Franței!

Rezultatul:

La 8 milioane de căsnicii franceze sunt:

1. două milioane fără copii (adică un sfert din totalul căsniciilor!).

2. două milioane 500 mii cu câte un copil (mai mult de un sfert)!”.

După acest dezastruos bilanț, vă întreb domnilor fruntași ai vieții noastre publice: mai puteți sta indiferenți față de influența ocultă a ji-

¹⁾ Această doctrină e pe placul jidanilor talmudiști, cari propăvăduesc și ei că „Jidanii singuri sunt oameni, iar celelalte națiuni nu sunt de cât o varietate de animale“ (Tr. Baba m, f. 114,2).

dovimei. care cu băncile ei v'a adunat pe cei mai mulți, într'o miraculoasă armonie, la înasa consiliului de administrație a băncii evreului Blank? Ori poate veți obiecta, că la noi semiții moderni nu au ajuns la aceeași putere ca în Franța. Dacă încă nu au ajuns, nu-i vedeți alergând și corupând în dreapta și în stânga ca să ajungă cât mai repede? Dar nu înseamnă oare a deține o considerabilă parte din puterea vieții publice, când banca Blank plătește pe cei mai mulți fruntași politici cu tantieme și jetoane de prezență și când conducătorul acelei bănci a oferit dlui N. Iorga șefia partidului țărănist?

Când ești om serios, nu oferi ceea ce nu ai; oferind o dispui deci de șefia unui partid de opoziție prin care din momentul când se va schimba regimul, vei avea cuvânt hotărâtor în guvernarea țării. V'ați întrebat d-lor fruntași politici, salariați de Blank, care va fi soarta țării sub steaua cu cinci colțuri a lui Israel? Ori poate credeți că România întregită, cu slăbiciunile inerente ale încheșării ei de curând, va fi mai bine pregătită în lupta contra jidanilor, de cât a fost Franța la sfârșitul secolului trecut? Nu așteptăm răspunsul, pentru că nu aveți nici autoritatea morală, nici curajul să-l dați.

I. C. Cătuneanu

Problema băuturilor spirtoase

— Cuvântare ținută în Cons. Sanitar Superior la discuția anteproiectului —

„Acțiunea Românească“ înțelegând să pună toate problemele, de a căror deslegare depinde ridicarea popoului român la rangul de întâietate ce merită în România întregită și prin superioritatea lui covârșitoare ca număr și prin faptul că exercită *domnia politică, se grăbește a comunica în întregime cititorilor săi cuvântarea ținută de dl profesor universitar Al. Obreja în consiliul sanitar superior, asupra unei chestiuni care cere o grabnică soluție, dacă voim să ne apărăm neamul de o inevitabilă extincțiune lentă dar sigură. Este chestiunea alcoolismului, ce bântue tot atât de grav în populația noastră mai ales rurală, otrăvită sistematic de cârcumari, cari în același timp funcționează și ca cei mai nesățioși cămătari ai satelor noastre:*

În lipsa unei expunerii de motive la legea pentru vânzarea băuturilor spirtoase, este nevoie a face o expu-

neră de fapte — așa cum se găseau ele înainte de război, și acum după război.

Era în deobște recunoscut faptul că alcoolismul era întins la noi, iar numărul cărcumilor exagerat. Urmările acestei rele stări, se simțeau și se deplângeau pe terenul sanitar, economic și social. Dar mai interesant, pentru chestia ce ne ocupă, este să comparăm ceea ce a fost înainte, cu ceea ce găsim acum, după război. M'am adresat pentru aceasta la Direcția Serv. Statistic de la Serviciul Sanitar și am obținut prin bunăvoința Directorului serv., o bogată serie de cifre și date, pe cari le prezint în tabelele de față, și pentru cari aduc și aci vii mulțumiri Directorului și ajutorului de la Serv. Statistic. Iată, mai întâi, tabela arătând numărul cărcumilor dinainte și cel de după război, la orase, Cităm:

O R A Ş U L	NUMĂRUL CÂRCIUMELOR	
	Înainte de război	După război
Bucureşti . .	688	1081
Brăila . . .	242	420
Caracal . . .	80	110
Craiova . . .	341	407
Botoşani . . .	64	131
Focşani . . .	103	229
Giurgiu . . .	56	139
Dorohoi . . .	46	102
Constanţa . .	72	295
Silistra . . .	111	233
Tulcea	54	128
Slatina	31	64

Vedem că numărul cârciumelor a sporit enorm, iar în multe oraşe s'a îndoit şi întreit, în câţi va ani; în Constanţa s'a împătrit.

În total cârciumele, din toate oraşele vechiului Regat erau 4295 şi acum sunt 6538. Notăm că relativ la starea de azi cifra trebuie să fie mult mai mare, căci, din câte-va oraşe nu ni s'a trimis numărul actual de cârciume. Dacă trecem la judeţe, în comunele rurale, lucrurile stau şi mai rău.

Iată câte-va exemple:

JUDEŢUL	NUMĂRUL CÂRCIUMELOR	
	Înainte de război	După război
Constanţa . .	368	690
Covurlui . . .	261	485
Brăila	343	520
Muscel	174	300
Fălcieni . . .	194	332
Fălciu	193	302
Olt	303	697
Iaşi	68	376
Vaslui	75	380
Ifov	720	1085
Prahova . . .	762	1100

Vedem dar că pentru unele judeţe sporul numeric e aproape îndoit iar pentru Iaşi şi Vaslui încincit!

În total cârciumele, în vechiul regat, la sate, au fost 10.304 iar acum sunt 16.842.

În oraşele şi judeţele din Ardeal şi Bucovina iar găsim o sporire însemnată şi spre marea noastră mahnire, vedem că în Basarabia, numărul cârciumelor e aproape de patru ori mai mare ca înainte de război.

Dar realitatea e mult mai gravă de cât atât. Noi ştim că pe lângă cârciume, băuturile spirtoase se mai debitează prin așa zisele depozite şi biurouri, prin restaurante, cafenele, birturi, oteluri, ospătării, hanuri şi mai ales prin băcăni, bodegi şi consumuri unde adesea există o cameră alăturată, care face o puternică concurenţă celor mai faimoase cârciume. Ținând seama de toate cred că nu-

mărul total al localurilor ce vând băuturi alcoolice trece astăzi de cifra 168.000, dată în mai multe publicații pentru țara noastră. Aceasta va să zică aproape de trei ori mai multe ca înainte de război. Calculând, la cele 16 și jum., milioane de locuitori găsim proporția colosală de 1 la 97 sutlețe, din cari mai bine de jumătate sunt copii minori. Influența acestor localuri se va arăta, precum știm, nu numai prin sporirea imoralității, delictelor și crimelor, dar prin provocarea a nenumăratelor turburări gastro-intestinale, epatice, nervoase și mintale, cât și prin facilitarea ivirii și propagării tuberculozei și sifilisului atât la băutori, cât și la nenorocita lor familie.

Putem spune, de acord cu toți clasicii, că ori ce campanie de combatere a tuberculozei și sifilisului trebuie imediat să înceapă cu stăvilitura alcoolismului. — Acelaș lucru trebuie spus relativ la pelagră, dar mai ales cu privire la caracteristica cea mai dureroasă a demografiei noastre medicale: mortalitatea enormă a copilăriei.

Fie prin debilitatea înăscută a copiilor eredo-alcoolici, fie prin igiena și îngrijirea rea, ce domnește în casele bețivilor, progenitura lor dă un coeficient de mortalitate enorm, recunoscut în toate țările.

Aceste sunt motivele serioase, cari au hotărât pe statul cel mai puternic din lume, Confederația Nordamericană, să ia măsura cu adevărat radicală și suverană contra alcoolismului: legea de prohibițiune, ce a introdus de câți-va ani. Pentru aceleași motive, Germania, care vrând să se reînălțe din mizeria, în care e, studiază serios introducerea acestei legi.

Și la noi acelaș lucru ar trebui.

Dar ni se va obiecta câte greutăți nenumărate se vor opune, în țara noastră, la introducerea unei prohibițiuni totale. Consiliul sanitar superior e un for științific, care, înainte de toate, are datoria a da statului sfaturi derivând din știința adevărată, așa cum se practică în țările cele mai înaintate.

Aceasta trebuie să facem și noi, punând în linia întâia, la concluziile noastre, că dezideratul și măsura ideală e să se studieze și la noi, aplicarea probițiunei.

Dar până ce se va studia această serioasă chestie, foarte grea la noi, ni se cere a da un aviz asupra anteproiectului de față.

Putem găsi și aci o formulă, care să aducă o ameliorare reală, în lupta

antialcoolică. Este divizarea dușmanului, spre a-l slăbi. Să separăm băuturile în două grupe, de alt-fel naturale. Grupa I-a: vinul, berea, cidrul, hidromelul — cari nu cer distilarea. Grupa II-a: băuturile distilate, rachiurile, basamacurile, țulca etc. Această grupă, precum, știți, și e de mult demonstrat, aduce vătămări cu mult mai periculoase omului și societății, dovadă starea nenorocită a regiunilor, unde se debitează mai mult: Moldova, Bucovina, Maramureș etc.

Pentru întâia grupă, putem primi să se aplice anteproiectul de față, aducând câte-va modificări, care să suprimă D. E. privilegiul curios de la art. 17, că producătorii (nu interpuși) să poată vinde, pe drum, în curs de transport, fără a avea vr'un brevet. Acest privilegiu poate da loc la mari abuzuri.

Apoi privilegiul de la art. 19, care permite și mai mari abuzuri etc.

În principiu însă, ca și în cele mai multe dispoziții, găsim că anteproiectul arată hotărâre a lupta contra întinderii beției, cu condiția ca penalitățile și amenzi ce prescrie să fie mult sporite. Ce însemnează, bună-oară, o amendă de 100—200 lei pentru un alcoolic? O plătește ușor, și continuă înainte obiceiul său, căci cum câștigă azi mulți dintre meseriași, muncitori, negustori etc. acea amendă nu reprezintă, azi, nici câștigul lor din o zi de lucru.

Înainte de războiu câștigul zilnic al lucrătorilor era între 1 și 5 lei. Ce ar fi zis cineva dacă amenda pentru abaterile bețivilor ar fi fost între 1 și 5 lei?

Venim acum la grupa a II-a de băuturi, *cele distilate*. E cu mult cea mai periculoasă. Să nu uităm că aci intră și băuturile conținând esențe, alcooluri superioare, *fusel aldehide*, *absint*, etc. Știința și practica au dovedit ce dezastre produc ele.

Multe țări înaintate le-au suprimat în total. Dar chiar în Franța, unde privilegiul „*des bouilleurs de cru*” a adus și mai mult rău ca țuicării noastre, totuși prin măsuri progresive, prin taxe și impozite, a ajuns la un fel de monopol de stat, care remediază o parte din relele aduse înainte. Iar măsura cea mai perfectă a fost suprimarea totală a absintului. Lucrul e cu atât mai meritoriu, cu cât răspândirea deprinderii cu absintul era, poate tot așa de mare ca a țulcei la noi.

De ce nu s'ar isbuti și la noi cu așa un fel de monopol?

Sunt, în adevăr multe modalități

de introducere a monopolului la băuturi, cum vedem în lucrarea lui AL-GLAVE. Să alegem pe cea mai potrivită pentru noi. Să introducem, pentru grupa II (băuturi distilate) *monopolul vânzării*, cu câteva adaptări, ușor de aplicat. S'ar aduce prin aceasta o mare ameliorare, tocmai în acele regiuni, unde cârciumarii constituie un adevărat flagel, ce devasază populațiunii întregi. Veniturile ar sporii, dar cerem ca ele să fie afectate ameliorărilor sociale, sanitare și culturale, pe care vremurile de azi, le cer tot mai mult.

Și pentru că am ajuns la acest punct așa de însemnat al ameliorărilor sociale și sanitare să spun, că la noi, mai ales în comunele rurale, e o mare lacună de împlinit. E lipsa unui local curat și cinstit, de adunare, pentru cei doritori de o consfătuire, de o reunire de societate cu scop cultural sau distractiv*). Astăzi, mai în toate satele noastre, asemenea adunări se fac la cârciumă. Acolo atmosfera fizică și morală e profund viciată. Cârciumarul are tot interesul să se consume tocmai băuturile mai scumpe, mai tari, iar clienții preferați, băutorii sistematici, ajung tot mai necuviințoși în vorbe și gesturi, tot mai periculoși propagandiști ai viciului și scandalului. Trebuie să exprimăm dezideratul ca o parte din venitul cârciumelor să fie destinat pentru organizarea de case de reuniune, localuri de adunare cinstite la fiecare comună rurală.

Dar, pentru că atingem chestia întrebunțării veniturilor date de arrendarea cârciumelor din comunele rurale, să nu uităm a aminti că art. 75 din prezentul ante-proiect trebuie modificat, pentru a se repartiza așa fel acele venituri, încât acele case de adunare să fie prevăzute iar, pe de altă parte să nu se uite nevoile numeroase ale serv. sanitar, cu spitalele, infirmeriile și dispensariile sale, care trebuie să trateze multe din boalele provocate tocmai de alcoolism.

Cât despre cota de 2-3 din venitul cârciumelor urbane, destinată Universităților, cerem să se lase la decizia consiliilor profesoriale, iar jumătate din ea pentru căminurile și cantinele studențești.

Ca concluziune propunem următoarea redactare a avizului nostru:

„Consiliul sanitar superior, în șe-

dința din 1 Decembrie 1924, delibărând asupra ante proiectului de lege al vânzării băuturilor spirtoase, opiniază că, pentru combaterea alcoolismului, măsură ideală, către care trebuie să ne îndrumăm, e o lege de *prohibiție*. Până atunci însă propune a se diviza băuturile spirtoase în două grupe.

Grupa I conținând băuturile nedistilate, adică vin, bere, idromel, cidru, etc. Aceste băuturi să fie supuse legii de vânzare propuse în ante-proiect, cu condiția ca să se suprimă privilegiile din art. 17 și 19, la art. 63*) la art. 75 repartiziia din aliniat să se redacteze precum urmează:

„Aceste fonduri vor servi exclu-

*) Amenda să fie 300—1000 lei la profitul fondurilor sanitare

Proiectul de lege pentru unificarea administrativă

„A guvernarea înseamnă a prevedea“

„Acțiunea românească“ apreciind importanța capitală a reformei administrative, încă din anul trecut și-a spus cuvântul pe care l'a comunicat marelui public românesc în No. 3 al revistei suspendate; astăzi fiind în posesia proiectului de lege simte de a ei datorie să tipărească la Locul de frunte comunicarea dlui Senator V. Bianu privitoare la articolul 108 din Constituție, unde s'au fixat bazele pe care se va clădi așezământul cel nou al administrației unificate în țara întreagă.

Insușindu-ne considerațiunile de prevedere și patriotism ale distinsului senator din județul nostru, nu pregetăm a ne exprima satisfacția, că în atmosfera generală de indiferență și lipsă de curaj civic, s'a găsit în fine un parlamentar, care să-și spună cuvântul respicăt, așa cum pornește nu numai din conviețuirea dsale dar și din simțul de conservare națională al orî cărui bun Român.

Iată această comunicare:

Dr. Vasile Bianu: Dintre toate articolele noiei Constituțiuni, cel mai important pentru noi, Români, este art. 108, în care să vorbește despre „Consiliile comunale“, cari se aleg de către cetățenii români prin votul universal, egal, direct, secret, obligator și cu reprezentarea „minorității“, precum și membrii de drept și membrii cooptați.

Aci prin cuvântul „minorități“ se înțelege „partidele politice din mi-

siv: 1. În proporție de jumătate pentru infirmerii, dispensarii sau micile spitale din comunele rurale, 2. Restul va fi pentru organizare de case de adunare culturale cu consumațiuni antialcoolice.

La art. 76: „Iar restul se va distribui Universităților formând un fond destinat: jumătate pentru căminurile și cantinele studenților, și jumătate pentru studii și cercetări în laboratorii, conform deciziei consiliului profesoral și senatului universitar.

Grupa II conținând băuturile distilate (rachiu, basamac, drojdie, țuică, etc.) să fie supusă la *Monopolul de vânzare statificat*. Această propunere a fost adoptată de consiliul sanitar superior.

Dr. Al. Obregia
Prof. Univ. — București

„noritate“, pe câtă vreme în România, prin „tratatul de pace dela Versailles“ sub cuvântul minorității se înțeleg „minoritățile etnice“ adică locuitorii țării, cari nu sunt de origine română, ungară, evrei, nemți, sași, bulgari, turci, etc., și cari minorități trebuie să se bucure de aceleași drepturi ca și Români de baștină, fără nici o deosebire.

Populațiunea regatului nostru după o socoteală aproximativă, căci încă nu avem o statistică exactă, ar fi cam de 16 milioane, dintre cari 13 milioane români și 3 milioane minorități, adică în raport de 4 la 1.

Acest raport este îndestulător pentru ca *Statul român* să poată fi considerat ca *Stat unitar și național*. El este destul de favorabil pentru națiunea română, care este *națiunea alcătuitoare de Stat*, în ceea ce privește Corpurile legiuitoare, consiliile județene și *consiliile comunale dela sate*, în cari elementul românesc este covârșitor. *Nu tot așa este fiind vorba de consiliile comunale din orașe.*

Pentru a dovedi aceasta este de ajuns să consultăm *statistica orașelor* noastre, mari și mici, din Moldova, Basarabia, Bucovina, Ardeal și Banat. După statistica de dinainte de război, din 1912 rezultă că în *Moldova* sunt unele orașe în cari Români sunt în *număr mui mic* decât evreii, de exemplu în Botoșani, Fălticeni, Dorohoiu, Mihăileni, Hârlău, etc.; în alte orașe numărul lor

*) În localuri e nevoie să se debiteze consumații cinstite și mai ales băuturi igienice, nealcoolice, ca să poate fi luate și de femei și mai ales de copii.

este aproape egal, de exemplu în Iași, Galați, Bacău, Târgu Frumos, Panciu, etc., iar în celelalte orașe, puține la număr, români au o mică majoritate față de celelalte naționalități. Situația se prezintă astfel: români: 995.126, jidani: 184.459, alți: 150.470

Dar în Basarabia după numărătoarea făcută în 1919, în toate orașele români sunt în număr mai mic decât celelalte naționalități, după cum să arată în această statistică: români: 98.000, jidani: 129.000, alți: 142.006.

În Bucovina după numărătoarea din 1919, avem: români 40.406, jidani: 62.738, alți: 61.974.

În Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, după numărătoarea din 1920, iată cum stăm: români: 181.678, jidani: 91.113, alți: 448.755.

Aceasta fiind trista realitate, după art. 108 din noua Constituțiune, consiliile comunale în provinciile alipite, în toate orașele, și în Moldova în cele mai multe orașe, prin votul universal, egal, direct, secret și obligator vor fi compuse numai din cetățeni de altă naționalitate și prin urmare nu vom avea *nici un primar român*, căci minoritățile etnice vor alege membri în consilii numai din sânul lor.

Și atunci *Constituțiunea României Mari* nu va mai înlesni și asigura propășirea neamului românesc la orașe, ei numai a minorităților etnice. În orașe românul va fi *străin în țara lui*, fiind reprezentat în consiliile comunale urbane numai ca *minoritate politică*. *Atunci cum vom ajunge să românizăm orașele noastre înstrăinate de vitregia timpurilor?*

Dacă este adevărat că comunele sunt *celulele statului* ce fel de Stat românesc va fi România Mare, când în acele celule va pulsa aproape numai sânge străin? Viața orașelor fiind străină, aceasta va înabuși viața românească a satelor și apoi însăși viața organismului Statului nostru. Aceasta va fi o curată *sinucidere!* și la această *nu ne poate condamna nici un tratat de pace*.

Și dacă așa este, să naște întrebară firească: dacă noi Românii și în deosebi Românii din provinciile alipite, putem admite acest art. 108 așa cum este redactat? Nu suntem în tot dreptul noi făuritorii și stăpânitorii României Mari să ne îngrijorăm și să ne alarmăm chiar, față de soarta pe care o croiește noua Constituțiune elementului românesc în cele mai multe orașe ale țării? Cum,

noi Românii să fim aproape eliminați din consiliile comunale ale orașelor, a căror viață roânească ar fi astfel redusă la cea mai mică măsură, aproape la zero?! Cum, noi Românii să nu ne găsim alt loc în casa noastră decât la ușă?!

Inchipuți-vă numai ceea ce ar fi în Cluj, unde marea majoritate este compusă din unguri și evrei (55 mii față de 28 mii de români); unde mai zilele trecute s'a făcut înmormântarea ultimului primar maghiar cu toată pompa posibilă și în mod cât să poate de demonstrativ și de jignitor pentru simțul nostru național românesc. Întreagă presa maghiară i-a consacrat celui primar pagini întregi, în cari, sub pretextul deplângerii celui dispărut și omagiilor ce îi să aduceau, s'au strecurat cuvinte jignitoare la adresa stăpânirii românești, îndemnuri la rezistență și deșteptând în sufletul unghurimii dela noi vremurile fericite ale erei când Ardealul românesc era sub stăpânirea puterii ungurești, înfrântă de „scârboșii valahi” de astăzi. Apoi la aceste funerarii au defilat toate instituturile ungurești de învățământ din Cluj. Dar, ce îndatoriri aveau aceste instituturi să servească cauza politicienilor unguri și cu ce drept au fost scoase toate școlile ca să asiste la înmormântarea ultimului primar maghiar și să asculte cuvântările cari preamăreau faptele patriotice și naționale ale lui?! Vă puteți închipui, dacă astăzi se petrec astfel de lucruri, ce va fi când Clujul va avea din nou primar ungur?! Cine trăiește în Cluj zilnic se poate convinge de disprețul și reaua voință cu care sunt tratați românii de către cetățenii de altă lege! Așa este la Oradea Mare, la Timișoara, la Arad și pretutindeni în Ardeal.

Cred că atât suflarea românească este stăpânită de adevărată revoltă sufletească numai gândindu-se la ceea ce ne așteaptă pe noi români, după chinuri și suferințe milenare în scumpa noastră Românie Mare, pe care au făcut-o cei 800.000 de mucenici ai neamului, atunci când multe din orașele Moldovei și toate orașele din Ardeal, Banat, Crișana, Maramureș și din Bucovina și din Basarabia vor fi în mâinile minorităților etnice!

Pentru a ocoli această mare primejdie trebuie să ne gândim serios la ceea ce este de făcut pentru salvarea elementului românesc dela orașe, dându-i situația la care are tot dreptul, el fiind nația alcătuitoare de stat. Trebuie să fim cât se poate de

precauți la alcătuirea acestei Constituțiuni care nu trebuie să ne pună pe noi românii în situația grea și neplăcută de a ne vedea în fața unor fapte, împotriva cărora nu se va mai putea lua nici un fel de măsuri de apărare.

Prin tratatul de pace se cere ca minoritățile etnice să se bucure de drepturi egale cu românii, ceea ce nu va să zică să le dăm întâietate în orașele noastre. Prin urmare trebuie să întocmim noua constituțiune așa ca să se acorde minorităților etnice *întreaga puțință de desvoltare culturală și deplină libertate profesională*, dar, în același timp ea trebuie să asigure și să garanteze existența și propășirea neamului românesc în orașe ca și la sate.

Dându-ne această Constituțiune nu înțelegem ca orașele noastre să devie *proprietatea minorităților etnice*, conduse și administrate numai de ele, în paguba elementului românesc.

Nota Redacției: Trebuie să amintim cititorilor noștri că statistica dată de d-l Senator Bianu, numai pe departe se apropie de adevărata situație pentru următoarele motive:

1. Pentru că statistica din vechiul Regat datează de la 1912, iar cele din Basarabia, Bucovina și Ardeal din 1919—20.

2. Pentru că în afară de creșterea îngrijitoare a populației jidovești, prin nașteri, de atunci până în prezent, din cauza bunei-stări materiale câștigată în detrimentul Românilor: creșterea s'a mai sporit în mod absolut încontrolabil prin *imigrațiuni clandestine*, cari se ridică la cel puțin 1/2 milion dela Unire încoace.

3. Pentru că oficiul statisticeii, nefăcând deosebirea la numărarea populației între Jidani și Români, ci punându-i pe toți în categoria „cetățeni români” a găsit mijlocul să ascundă adevăratul număr al Jidanilor din țara românească, spre a rămâne cu ochii legați față de un pericol care amenință de aproape viața neamului nostru.

Deputatul SEVER DAN în ședința din 13 Februarie 1925 a Camerii:

Veți constata împreună cu mine că aceste revendicări ale studenției (din memoriu N. R.) sunt cât se poate de moderate. Ele sunt o dovadă serioasă că studențimea română dorește ca liniștea să fie readusă la Universitate.

Servește spre cinstea studenției că a știut să-și pună moderație în revendicările sale, creind o bază reală pentru înțelegere.

Sufletul românismului

— *Un apel la unirea intelectualilor într'un singur front, contra jidovismului.*

Inchipuți-vă scena următoare:

Pe peronul gării din Iași câteva „personalități marcante” așteptau sosirea trenului din București, care avea să aducă de sărbători o „mărime” originară din capitala provinciei de peste Milcov.

Un vântuleț tăios isbea fără milă în fețele dolofane ale celor strânși cerc la povești, până la sosirea trenului.

Toți își lăsaseră acasă tihna și cartaboșii rumeniți, buna dispoziție și pământul de Cotnar ca să fie în număr la primire.

Nu e puțin sacrificiu în cea dintâi zi de Crăciun, dar ce nu face omul pentru „mulțumirea șefului”!

Un domn burduhos, cu două rânduri de bărbii, cu capul înecat în gulerul de blană al paltonului se întetește la vorbă:

— *Mon cher*, eu pe descreeații aștia i-aș împușca fără milă. I-aș aduna pe toți la Galata, i-aș pune la zid și panc! Aș termina cu ei.

Grupul privește cu admirație pe grozavul dictator, care deși a făcut războiul la partea sedentară e cum nu se poate mai generos în distribuirea gloanțelor și sentințelor de moarte.

— *C'coane dragă*, îl întrerupe unul din ascultători. Băieții ăștia sunt și ei români buni. Vor poate binele țării.

— Vai de mine și de mine. Cum se poate să spui asemenea nerozie. Păi bine *Mon Cher*, dar ne-au făcut de râs în fața streinătății. Cei dela Liga Națiunilor ne consideră ca pe niște barbari. Și eu mă înțelegi, sunt bun român, chiar antisemit dacă vrei, dar nu pot să admit. Înțelegi, trebuie pe altă cale.

Și apoi *Mon cher*, nu e pregătită opinia publică, nu e pregătit poporul.

Roșu la față, înăbușit de vervă se opri un moment ca să răsuflă și să-și continue apoi perorația.

Di. celălalt capăt al gării se apropie de grup un țaran cu desagi în spate.

Se uită un moment cu grije, ascultă cânta la vorba boerilor și apoi își luă inima în dinți.

— La mulți ani Vă poftesc „domnilor”.

— Mulți, să trăiești și d-ta Bade dar ce vânt te aduce pe aici — intră

unul din ei în vorbă cu țaranul ca să arate chipurile că este democrat și prieten cu poporul.

— Apoi să iertați, mă rog, aș avea o întrebare.

— S'auzim.

— Unde este, mă rog, închisoarea Galata?

— Galata? — întrebare cu toții în cor. Ai pe cineva acolo?

— Păi, mă rog, să fie cu iertare aia, cum să n'am. Avem cu toții.

— !?

— Că eu vin tocmai de câtă Bistrița cu ceva merinde de Crăciun pentru Moța și Codreanu și ceilalți domnișori, de luptă contra jidovilor.

*

Ce ziceți d voastră domnilor intelectuali diplomați cari vă temeți chiar și numai să p onuțați cuvântul jidan? Ce mai aveți de spus în fața acestui frumos exemplu de conștiință națională și demnitate cetățenească? Pentru că autenticitatea faptului este absolut garantată.

*

S'a spus în dese rânduri și am auzit din gura multor oameni de seamă fraza stereotipă:

— Suntem alături de D voastră cu sufletul. Și noi înțelegem gravitatea pericolului. Poporul însă nu este pregătit îndeajuns. Așa, că... Aceștia sunt veșnicii diplomați!

Să lăsăm însă la o parte considerațiile de natură sentimentală și să privim cu stăpânirea rece, cu care omul de știință sacrifică frumosul în interesul științei.

Există un pericol jidovesc. Acest pericol jidovesc constă:

a) din numărul enorm al jidanilor aflați în interiorul Statului român;

b) din situația privilegiată pe care o dețin acești jidani pe terenul economic, amenințând să treacă în aceeași proporție pe terenul cultural și politic;

c) din legăturile acestor jidani cu organizația internațională menită să dărâme granițele și să înstăpânească la conducerea lumii întregi, poporul ales;

d) din imoralitatea pe care o aduc jidanii în raporturile lor cu ceilalți locuitori și prin care sapă la temelile creștinismului.

Aceste aspecte sub care se prezintă pericolul jidovesc sunt pe deplin dovedite. Nimeni nu se îndoaie deci de existența acestui pericol.

Se pune întrebarea: cum se poate soluționa acest pericol? Răspunsul deosebit este unul și numai unul: *p în eliminarea tuturor jidanilor.*

Cum?

Măsuri deosebite nu sunt mai multe. Una singură: *pe cale legislativă.*

Până atunci însă, ca o menținere a frontului este necesară o măsură intermediară care nu mai poate aștepta mult: *numerus clausus*, adică proporționalitatea în toate ramurile de activitate și expulzarea jidanilor intrați prin fraudă dela 1914.

*

Până aici am enumerat numai adevăruri. Axiome evidente a căror demonstrare ar însemna pierdere de vreme.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestor măsuri se cere însă un front unic al tuturor intelectualilor conștienți de grozăvia pericolului jidovesc, în cadrele unei singure organizațiuni.

Dacă intelectualii stau pe gânduri dau dovada că nu pot trece cu succes examenul de maturitate națională.

Poporul dela sate, deținătorul sufletului românismului a dat de multe ori dovada că își dă seama întotdeauna când existența patriei și a românismului, este în primejdie.

Exemplul țaranului plecat în ajutorul Crăciunului de pe malurile Soseșului la Iași, ca să ducă merinde celor dela Galata nu este unic. La procesul lui Moța s'au înscris delegați ai comunelor, cu sutele, pentru apărare.

Și banii strănși din greu și cu puținul, dar dați din toată inima de țaranii de pretutindeni pentru „studenți” în care ei văd concretizată lupta contra jidanilor, lupta pentru existența românismului, sunt altă dovadă a felului cum se conturează atitudinea satelor față de mișcarea națională a studenției.

De aceea închei aceste rânduri făcând apel către intelectuali să înțeleagă că ieșirea pe față contra pericolului jidovesc este suprema datorie a fiecăruia, acum, în ceasul al unsprezecelea, când existența noastră ca neam mai poate fi salvată.

Și lupta, cum am spus, nu se poate duce decât pe un singur front, într'o singură organizație.

Dr. Ioan Istrate.

„A noastră e Franța“

de ISAAC BLÜMCHEN

Pentru a deosebi puterea de stăpânire la care au ajuns Jidanii în Franța și a desvălui conștiința forței lor în vremurile noastre, reproducem cu titlu de document traducerea făcu'tă din franțuzște într'o carte, apărută în 3 ediții ustăzi terminate, scrisă de Isaac Blümchen în 1913, intitulată: A nous la France. Cititorul va găsi mărturisirile prop.ii ale Jidanului autor, inițiat în politica internă a Franței, și aflând atâtea lucruri extrem de interesante va înțelege mai bine origina sem'tă a fugașului umanitarist și antinațional pe care a intrat politica actuală a republicii franceze, condusă de omul, care ori-cât ar fi de bun Francez, nu se poate sustrage influenței de atmosferă a partidului socialist radical din care s'a ridicat. Nu poate încăpea nici o îndoială că acel mediu politic, alimentat de curente în contradicție cu spiritul tradiționalismului francez, este influențat de Jidovimea atot puternică în Franța. Dăm două fapte cari deplin caracterizează politica Dlui Herriot în concordanța cu interesele neamului lui Israel.

1. Reluarea raporturilor diplomatice cu Rusia chiar cu sacrificarea creației franceze asupra Rusiei; care reluare nu face de cât să întărească prestigiul sovietelor în politica mondială și deci să înlesnească propaganda bolșevismului spre triumful intereselor jidovești în toată lumea.

2. Desființarea legăturilor politice cu Vaticanul cu toată opoziția opiniei publice franceze susținută prin glasul fostului Prim-Ministru Brian. În afară de alte consecințe păgăbitoare pentru politica externă a Franței, suprimarea ambasadei pe lângă Sfântul Scaun înseamnă o lovitură puternică dată spiritului religios și sănătos tradiționalist al populației franceze; înseamnă mai ales micșorarea prestigiului Bisericii creștine, indiferent de ce confesiune, așa cum lucrează mâna ocultă a Iudaismului spre a ridica pe ruine mai ușor și mai temeinic domnia Statului iudaic, glorificat în Proto-coalele Înțelepților Sionului.

Așa în cât actualul program cu caracter internaționalist antitraditional ce a realizat dl. Herriot nu se prezintă ca un capriciu al unui guvern trecător ci reprezintă prelungirea acelei politici de iudaizare lentă și sigură, pe care Isac Blümchen a avut îndrăzneala să o mărturisească fără înconjur la 1913 în capitolul ce urmează:

I.

„Franța“ este o expresie geografică. Numirea Franța arată teritoriul cuprins între La Manche și Vosges, între golful Gascogniei și Alpi. Oamenii cari sunt stăpânii acestui regiuni se numesc Francezi.

Acum noi Jidanii stăpânim și conducem în Franța, unde băștinașii ni se supun, ne servesc, ne îmbogățesc.

Deci noi suntem Francezii.

Un popor înlocuiește pe celălalt, o rasă ia locul celeilalte.

Cu Francezii noi, Franța merge mai departe.

Noi suntem un popor mare de douăsprezece milioane oameni: unul dintre cele mai bogate, și cu toată împrăștierea noastră, cel mai omogen, cel mai solidar, cel mai tare organizat de pe pământ.

Mai mult de cinci milioane din ai noștrii sunt așezați în Rusia, dintre cari două milioane în Polonia rusească, mai mult de două milioane în Austro-Ungaria, 700.000 în Germania, 300.000 în Turcia, 300.000 în România, 250.000 în Anglia. Nu

sunt decât 60.000 jidani în Ierusalem; sunt 150.000 la Londra și 1.200.000 la New-York.

Însă țara noastră aleasă este Franța, pentru că acolo clima este sănătoasă, pământul e bogat, aurul e din belșug și indigenii se oferă ei înșiși tuturor învingătorilor.

Lipsiți de patrie noi trebuie să ne așezăm în țara altora. Căutând linia de rezistență mai mică, în organismul francez am pătruns mai ușor și ne-am implantat mai tare.

Înainte de procesul Dreyfus numărăm în Franța o sută de mii de ai noștrii, dela începutul secolului XX prin îngrijirea Consistorului și a Alianței, cu concursul miniștrilor cari se succedau, pe cari i-am ținut în lanț și a oamenilor noștrii, pe cari i-am pus în administrație, frații noștri, au fost chemați, aduși, așezați, înzestrați nu numai cu necesarul, dar și cu belșug în această țară a Chanaanului, câte douăzeci până la treizeci de mii în fiecare an.

Președintele Loubet și președintele Fallières vor trăi în amintirea lui Israel.

În Decembrie 1912 organul judaismului din Tunis publica, în Partea oficială, această expresie a recunoștinței noastre:

Partea oficială.

Președintele Armand Fallières.

În momentul când iubitul și veneratul nostru Președinte al Republicii, dl Armand Fallières, terminându-și cei șapte ani, își reia rangul său și redevine un simplu însă pentru totdeauna ilustru cetățean al Franței republicane, să ne fie permis în această excelentă revistă franceză să-l salutăm respectuos. Dl Fallières este un prieten al judaismului francez și el a întreținut totdeauna cu coreligionarii noștri din Capitală, relațiile cele mai prietenoase.

Când a venit în Tunis, în 1911, el a primit cu foarte multă cordialitate diversele delegații jidovești, cari venise să-i prezinte omagiile lor respectuoase. A avut cuvinte de simpatie pentru loialitatea fraților noștri indigeni și pentru colaborarea devotată la opera de civilizare și emancipare a iubitei noastre patrii.

Reamintim încă faptul că el este acela care a decorat cu legiunea de onoare pe eminentul nostru colaborator dl Elie Fitoussi, onorând astfel în persoana delegatului nostru, întreaga jidovime tunisiană.

Reînnoim dlui Președinte Fallières expresia respectului nostru celui mai profund și urările noastre de bine îl urmează în retragerea sa.

ss) Jidovimea din Tunis și Africa de Nord

Cele din urmă semnături pe cari le pușe veneratul președinte Fallières, au acordat titlul și prerogativele cetățeniei franceze fraților noștri.

Mult iubitul președinte Poincaré, înconjurat de Klotz, ministru jidan și Grumbach secretar de stat jidan, merge hotărât pe acelaș drum ca înaintașii lui.

Ne dăduse deja garanția devotamentului său în mai multe rânduri. Astfel a evaluat ca ministru de finanțe, succesiunea marelui nostru Rothschild (Amschel Meyer) la trei sute milioane, reducând astfel taxele de succesiune, cari s'ar fi ridicat la câteva sute de milioane, și mai ales ascunzând în ochii plebei franceze enormitatea averilor ce întrețin slugărnicia lor. Tot președintele Poincaré este acela care în calitate de fost președinte de Consiliu și avocat a luat sub protecția sa pe sora noastră Marta-Salomé Slodowka, doamna Curie, și nu cruță nimic

pentru a năbuși o franceză proastă; grație influenței sale cercetările supărătoare au încetat, lucrurile compromițătoare au fost ascunse, martorii periculoși intimidati. A trebuit o întâmplare nenorocită ca Franceza și descendenții ei să scape cursa atât de bine întinsă de îndrăsneții noastră compatrioată.

Cele dintâi semnături date de noul șef de Stat au acordat titlul și prerogativele cetățeniei franceze fraților noștri. Astfel dl Poincaré continua opera dlor Loubet și Fallières. Nici n'ar putea de altfel să ne scape. Nu-i el acela care ar putea opune o rezistență la introducerea elementelor streine în corpul francez. Ii vom permite un naționalism de paradă; știe bine de ce ne vom folosi pentru ai interzice un naționalism efectiv...

Nu-l va încerca niciodată. Prudența este trăsătura principală a caracterului său.

În timpul crizei care bătuse țara lui timp de mai mulți ani, dl Poincaré a avut curajul de a se ține nemișcat, de nu a lua parte, de a-și înfrâna deodată patima de dreptate și instinctul patriotic. Mai târziu, după victorie, el își „calcă pe suflet” și recunoșcu în public că învingătorii avuseră dreptate.

La 13 septembrie 1913 cu prilejul plimbării sale regale dl Poincaré prezida regește banchetul oferit în onoarea sa la prefectura din Cahors. El avea la dreapta sa pe d-na Klotz, *j.danca* nevasta ministrului, la stânga sa pe d-na de Monzie, *jidancă*, nevasta secretarului de stat. Soțiile francezilor ocupau scaune ceva mai îndepărtate. Președintele republicii între două jidoavce își arată rolul și devotamentul său. Trăiască Poincare!

Că s'ar numi de altfel Pams său Deschanel este exact acelaș lucru. Franța-i a noastră de acum înainte. Republica suntem noi. Acești Sternbach, Goldman Kohan, acești Schuffenecker, Schamann, Oberweist, Taksen, acești Scholak, Ruchla Merovitz și Quelbrunk cari ne sporesc în fiecare an cu zecile de mii și pe cari președinția republicii îi declară fără întârziere francezi adevărați, pot părea nișel cam streini la început.

Că nu cunosc limba și obiceiurile, istoria și tradiția, oamenii și lucrurile din Franța este destul de natural. Însă se pun repede în curent îndată ce toată organizația politică, și toate puterile sociale le stau la dispoziție.

Naturalizați în 1912, 1913 ieri ceaprazari, (ca veneratul meu toată) blănari, negustori, ambulanți în fundul Tartariei, Ucrainei, Galiției, Poloniei, Svabiei, Prusiei, Moldo-Vlachiei, îi vom vedea mai curând de zece ani prefecti, deputați, redactori ai marilor ziare, profesori la Sorbona, concesionarii domeniilor din colonii și a monopolurilor metropolitane, cavaleri, ofițeri ai legiunii de onoare, proprietarii pădurilor și castelelor istorice, stăpâni necontestați ai Franței. Și populația franceză îi vasaluta cu umilință.

Francezi prin decretul domnilor Loubet Fallières și Poincaré, ei rămân în acelaș timp Nemți, Ruși Austrieci, Români prin dreptul țării lor de origine. Ei sunt astfel, folosindu-se după împrejurări de mai multe naționalități fictive.

Ei n'au decât o singură naționalitate adevărată, a noastră, naționalitatea jidovească.

Noi suntem străini, *hustes* dușmani în toate țările, și în acelaș timp noi ne simțim ca acasă în orice țară, când suntem acolo stăpâni.

Pentru aceasta protestăm aici contra slăbiciunii de caracter, contra înșelăciunii respingătoare, ticăloase și fricoase a jidanilor cari făuresc sofisme pentru a ascunde învinșilor prăbușirea lor, pentru a face să creadă vasalii noștri că noi nu suntem stăpânii lor.

Pentru acest scop unii susțin că nu sunt rase omenești, că un spaniol sau un eschimos, un japonez, un norvegian, un cafer, un sicilian, un patagon sunt ființe de aceeaș speță cu aceleaș facultăți, cu aceeaș fiziologie, de aceeaș mentalitate, de aceeaș sensibilitate.

Teorie cum nu se poate mai absurdă. Sunt rase omenești după cum sunt rase de câine sau de cal; atât de depărtate, deosebite fizicește, dușmani, încât elementele corpurilor lor nu s'ar putea apropia. La congresul de chirurgie ținut la Paris în Octombrie 1912 doctorul Serge Voronoff a dovedit cu experiențe că se pot altoia într'o oaie ovarele unei alte oi din aceeași speță și că rămâne fecundă, însă că altoirea este imposibilă între oi de diferite soiuri.

Ce prăpastie între jidoavcă și franceză, între jidan și francez.

Alți jidani ca fratele Weyll (zis Nozières) în comedia sa Botezul, cere mila Francezilor gemând: A fi jidan, nu este o religie, nu este o rasă, asta-i o nenorocire.

O nenorocire! Atunci când ne

ajunge a trece granița Franței, cu desăgii pe umăr și a ne declara jidani, pentru a primi îndată dela Republică un nume Francez, pământuri, privilegiile roditoare onoruri, scuturi fără număr, puterea, inviolabilitatea! Atunci când ajunge a ne proclama jidani pentru a vedea tăvălindu-se pe jos în fața noastră pe Francezii băștinași.

Haidem, la o parte cu umilința falsă! A trecut vremea aceea când noi trebuia să ne încovoieim spinarea, de a primi afronturile și refuzurile cu ocară.

Noi avem forța, prin urmare dreptul de a vorbi de sus, de a ne prezenta așa cum sunt de a ne mândri cu însușirile noastre.

E rușinos că atâția jidani cer cancelariei franceze un nume francez sau se acoperă ei înșiși cu un pseudonim.

Pentru ce Meyer Amschel-i noștrii își schimbă numele în Rothschild, și Rôthschilzii noștrii în Mendel? Ce sunt toate numele aste false de Tristan Bernard, Francis de Croisset, Cecil Sorel, Heuri Duvernoie, Jsidore de Lara, Jeanne Marsac, Iean Finol Serménoff, Nozières.?

Când am sosit din Cracovia, șefii noștrii dela Alianța Israelită, m'au sfătuit de a-mi traduce numele de Blümchen și de a mă numi în viitor Francois Fleuratte pentru a îmblânzi pe indigeni. La biroul de naturalizare fratele nostru Grümbach voia să-mi facă starea civilă cu numele Raoul d'Autigny sau Robert de Mirbeau, pentru a-mi ușura intrarea în lumea mare și saloanele oficiale. Am refuzat cu dispreț. Știu mai bine ce valoare avem noi azi.

Ce înjosire a face să creadă Francezii că noi suntem din poporul lor, va să zică din poporul subjugat, în timp ce noi suntem *poporul stăpân*.

Onoare Jeanne Bloch, Henry Bernstein, Sulzbach, Merzbach, Blumenthal, Gongenheim, Bißchoffsheim-ilor noștri Cohen, Cahen, Kohn, Kahn, Kohan-ilor noștri, Meyer, Levi Rosenthal, Rosenblatt-ilor noștrii, Stern, Klotz, Schrameck și Schmoll-ilor noștrii cari poartă cu mândrie numele jidovesc sau numele nemțesc.

Aceștia sunt fiii demni a lui Iuda, adevărații învingători, și răsplata vitejii lor este joscnicia poporului cucerit, înclinat în fața lor, aducând de bună voie în hambarele lor recolta, în caselle lor de bani economile.

În Anglia și câteva alte țări, unde nu avem încă decât mari interese financiare, fără multă putere politică,

ai noștri sunt acuzați de a consti-
tui stat în stat.

În Franța vremea aceste a trecut.

Noi putem zice: *Statul suntem noi* Amiralul catolic de Cuverville pe vremuri s'a făcut caraghios în fața liberucugătorilor francezi, spunând că Franța trebui să fie „Sabia și scutul bisericii“.

Cruciatale au trecut!

Franța este azi sabia și scutul lui Israel. Noi putem pune sub arme patru milioane de Francezi, pentru a susține speculațiile noastre internaționale, pentru a acoperi, creanțele noastre pentru a elibera pe frații noștri subjugăți pentru a realiza politica noastră națională.

Cum îndrăznește cineva să se îndoiască de dragostea noastră pentru Franța?

Noi o iubim cum un proprietar bogat își iubește moșia sa cum un vânător își iubește câinele, cum un epicurian își iubește pivnița și iubita, cum un cucăritor își iubește pretorienii de elită.

Jidani „histerici“ de acei cari compromit uneori afacerile noastre prin nedibăcia lor, au amenințat pe Francezi că îi vor da afară din Franța“.

Ei voiau să vorbească de câțiva foarte puțini Francezi, cari încă îndrăznesc să se întoarcă contra noastră, o mână de nebuni, fără încredere, fără mijtoace, pe cari frații lor îi vor bate cu pietre la cel d'întăiu semn al nostru.

Dar ce-am face noi, pe Iehova! cu Franța, fără poporul său bun, animal ușor de tuns, supus loviturilor de bici, muncitor econom, umil în fața stăpânilor săi, producător mai mult decât puteam spera dela pământul făgăduit?

Noi iubim băștinașii Franței, cum iubim Franța; ei sunt animale fermei noastre.

Totul era de a-i imblânzi.

Asta s'a făcut, și s'a făcut bine.

Nu numai în adunări, în cafenele, în localuri publice, dar în sălile de redacție, la ei acasă, la mesele lor, băștinașii scad vocea când vorbesc de noi cum făceau Italienii la Milan sub teroarea austriacă.

Câteodată murmură contra noastră, aruncând împrejur priviri neliniștite, însă dacă vre-un zmintit ar îndemna la fapte, ei se grăbesc a răspunde:

„Nu pot, am familie, trebuie să-mi câștig viața. Ei țin totul“.

La fel cum Germania îi alungă dela putere pe miniștrii cari nu-i plac, în Republica franceză, noi îi

luăm la goană prin revistele și ziarele franceze pe scriitorii cari ne sunt suspecti, cari caută să ne reziste, sau cari numai se sustrag influenței noastre.

Cele mai mari, cele mai puternice ziare ale Franței, nu mai îndrăznesc nici să tipărească cuvântul *J'dan*, care li se pare nițel cam aspru, aproape agresiv. Pentru ei nu mai există jidan. În caz de absolută trebuință, cu mii de precauțiuni, ei scriu timid: Israelit.

Noi am împus tăcerea absolută asupra stăpânirii noastre, asupra tuturor incidentelor cari ar putea aminti băștinașilor faptul dominației noastre.

Această minunată disciplină a presei franceze merită un capitol separat. Îl voi scrie.

Invingerea noastră este atât de definitivă, că nu permitem nici chiar Francezilor, de a-și aminti, că a fost o bătaie, că ei au fost odinioară stăpânii țării, că ceace e acum, n'a fost totdeauna.

Și noi nu permitem să li se amintească.

Un exemplu va arăta cum tratăm pe cei ce ne aparțin.

Negoțul parisian este grupat în două asociații mari: una agentura Mascurang, condusă în mod efectiv de o mulțime de Coheni, Weil, Meyer și Levy; cealaltă acea a Negustorilor francezi, prezidată de Hayem.

De curând un foarte mare comerciant din rue de la Paix a lăsat să se pună numele său pe listele unui candidat, care făcuse odinioară declarații antisemite.

Candidatul nu se mai gândea la asta partizanii nu cunoșteau lucrul acesta, marele negustor nu-l bănuia. Însă noi îl știam, noi; însemnările noastre sunt bine ținute, poliția noastră e la veghe, memoria noastră e sigură. Toți jidani bogați cari făceau cumpărături la marele negustor îi cerură socoteala în aceeași zi.

Ticălosul de francez aleargă îndată la fiecare din clienții săi pentru a-i liniști. El protestă cu nevinovăția sa. „S'au folosit de numele lui, fără a-l încunoștința“. Se umili, se scuză, înlocui pe cheltuiala sa afișele candidatului prin altele cari nu purtau de loc numele lui. Își afirmă de votamentului său față de generoșii jidani, frumoasele jidoavce, întregul Israel.

Hai? ce dresaj!

Acela care pretinde că rămâne în picioare înaintea lui Israel și care visează a ne relua Franța, noi îl

calomniem, îl acoperim cu lucruri murdare îl flămânzim, îl omorâm...

Vreau să zic vom face să fie calomniat, mânjit, asasinat. de slugile noastre franceze: vom găsi totdeauna.

Cu o sută de franci pe lună baronii noștri de Rothschild găsesc atâția lachei francezi, câți vreau, pe cari îi deghizează în slujitori pentru a asasina țărani vinovați de a fi luat un mănunchiu de surcele din pădurea odinioară franceză.

Cu douăzeci și cinci, cu zece ludovici, noi găsim atâția asasini francezi câți vroom, pentru a intimida pe defaimătorii noștri, sau judecători pentru a-i condamna, pentru a-i face să tacă.

Toți băștinașii Franței tremură în fața *jidanelui stăpân*, cum indigenii din Indii tremură în fața englezilor stăpâni.

Nu fiindcă francezilor le e groază de a vărsa sânge omenesc. Ei au același gust ca și celelalte popoare pentru masacre, și peste tot pentru masacrul celor slabi și celor învinși.

În Madagascar, Soudan, Maroc, francezii au făcut și fac încă frumoase măceluri. În China au ajuns sau au întrecut îngrozitorul sadism al nemților și al rușilor. În Franța chiar se sfâșie unii pe alții când e prilej, cu o sălbătăcie necruțătoare; Revoluția a stârpit în mod metodic aproape un milion de francezi în Vendée, Paris, Nantes, Bordeaux au văzut ghilotinari, focuri de mitraliere, înecări, măceluri cari fac să tremuri.

În Iunie 1848 burghezimea a distrus jumătate din poporul vechiu al Parisului și a distrus jumătatea cealaltă în Mai 1871; așa fel încât marele oraș inteligent, neastâmpărat generos, nefiind locuit decât de imigrați cari veniseră pentru a se îmbogăți exploatarea vițiile leneșilor și a cavalerilor de industrie, a căzut la nivelul Bizanțului: gloată de dănuțitori de bălcu, de bufoni, de mijlocitori, de femei desfrânate și slugi pradă ușoară pentru invingători cum suntem noi.

Însă chiar și francezii aceștia nemiloși față de alții, nemiloși între ei, sunt cuprinși de groază inexplicabilă în fața *jidanelui, stăpânului lor*.

Ar omori o sută de mii de ai lor mai degrabă decât să facă să cadă un păr din capul jidanului, stăpânului lor.

Ah! Franța, Franța iubită! prețios pământ al făgăduinței! ai fost iz-

vorul răsbunărilor și bucuriilor noastre. Era și timpul!

De douăzeci de secole, am îndurat violența și insulta; ne-am încovoiat spinarea, n'am opus decât umilinta în fața brutalității.

În sfârșit am găsit mai umiliți decât noi, mai tărători ca noi, mai servili decât noi: francezii.

E rândul nostru la biciu și bătaii! E rândul nostru să jefuim învinsul și să batjocorim robul.

Așteptând nopțile roșii ale măcelului noi am știut înjosi această țară îngâmfată.

Fratele nostru Grumbach, pe care Alianța Israelită l'a așezat în fruntea serviciului naturalizărilor de cetățeni francezi nu se mulțumește să naturalizeze cu zecile de mii com-

patrioții noștri din Germania, Rusia, Polonia, România, Turcia, oamenii de întărire de care avem nevoie ca să ocupăm Parisul; nu; Grumbach naturalizează cu grămada toată pleava Europei: certajii cu justiția, condamnații în lipsă, pungașii din toate țările diu cari el face cetățeni francezi, magistrați francezi, diplomați francezi, legislatori francezi și principalii redactori ai celor mai de seamă ziare franceze, ca să prezideze destinele Franței și ca să lumineze opinia franceză.

Ah! noi îi introducem germenii pieirii bătrânului leu prăpădit înainte de al omorâ. Ah! Noi vom fi târât la gunoia frumoasa Franță, Franța cea mare, cea glorioasă înainte de a termina cu ea!

Memoriul congresului delegaților studenților din întreaga țară.

Iată textul memoriului prezentat de congresul delegaților studențimei din întreaga țară, ministrului instrucțiunii publice:

Domnule Ministru,

Situația în Universitățile din întreaga țară prezintă un aspect jalnic. Fără anchete și cercetări disciplinare, studenții sunt eliminați și lăsați pe drumuri; cu cei rămași se face un șantaj moral nepermis, fiind amenințați cu lipsa bucătării de pâine; cursurile se țin cu asistența baionetelor; mizeria se întinde pe zi ce trece în căminuri și cantine; drepturi câștigate prin muncă de ani de zile sunt călcate în picioare; într'un cuvânt nu se păstrează studențimea române nici cel mai elementar respect de demnitate omenească. Iar ca o supremă sfidare, ni se spune că toate măsurile arătate mai sus sunt luate în interesul păstrării ordinii și liniștei în Universitate. Cel puțin, așa consideră — și cu toată seriozitatea — reprezentanții autorităților Universitare.

Domnule Ministru, delegații tuturor centrelor Universitare din România Mare, întruniți în zilele de 9 și 10 Februarie 1925 în congres la București, cu scopul de a lua în cercetare situația degradatoare în care a fost pusă întreaga studențimea prin biciuirea în față a demnității studențești și în dorința sinceră de a se avea cu adevărat liniștea și ordinea în Universitate, găsim că acest lucru s'ar putea asigura prin rezolvarea favorabilă și imediată a punctelor

de mai jos, cari ținem să precizăm, nu reprezintă decât minimumul strict necesar al doleanțelor profesionale studențești.

Aceste puncte hotărâte în unanimitate de delegații centrelor Universitare din întreaga țară sunt următoarele:

1. *Aplicarea efectivă a soluțiunii aduse în chestiunea cadavrelor.*

2. *Suprimarea tuturor pedepselor disciplinare date studenților dela diferitele universități, rezultate din mișcarea națională studențească.* Această măsură e cu atât mai justă cu cât criminalii, cari sunt contrari intereselor noastre naționale, sunt lăsați fără nici o sancțiune. Ca exemplu dăm: atentatele jidănești la viața colegilor noștri Tudose Popescu în Cernăuți și Constantin Beșliu în Timișoara și insultele aduse țării noastre de către studenții jidani din Oradea-Mare.

3. *Modificarea regulamentului universitar din 1923, care conține puncte jignitoare la adresa studențimii.*

4. *Recunoașterea tuturor centrelor universitare și a societăților studențești.*

5. *Anchetarea „cazului Reiner“ din punct de vedere pedagogic și național.*

6. *Indepărtarea forțelor militare din toate instituțiunile universitare.*

7. *Fixarea concusului pentru preparatori și asistenți în clinicile și laboratoarele universitare, încetând a se utiliza art. 81.*

8. *Participarea studenților la conducerea căminurilor și cantinelor. Traducerea în fapt a repețitelor promisiuni de înzestrarea și îmbunătățirea lor. Deasemenea verificarea — cu participarea studenților — a gestiunii anterioare a conducerii căminurilor și cantinelor.*

9. *Menținerea celor trei sesiuni de examene la facultatea de medicină din Iași și suprimarea examenului de Osteologie dela aceea din București — care este odată depus — în caz contrar rezultând o seamă de nedreptăți la fixarea situației studenților respectivi.*

10. *Aprobarea a trei sesiuni de examen la toate facultățile universităților din țară.*

11. *Reintegrarea, în diepul, câștigat prin lege, la reducerea pe C. F. R. drept suspendat în mod abuziv.*

Punctele de mai sus constituiesc, după cum am arătat, strictul necesar al revendicărilor de ordin pur studențesc.

Studențimea Română din întreaga țară duce de doi ani de zile lupta pentru izbânda ideii și culturii naționale.

Studențimea Română înțelege să nu renunțe la revendicările ridicate în această luptă, ca de pildă „Numerus clausus“ dar așteaptă soluționarea din partea opiniei publice Românești care a mai rămas să spună ultimul cuvânt.

Domnule Ministru, nădejduim că veți înțelege dreptatea cererilor noastre, după cum veți aprecia și buzele noastre intențiuni.

În consecință, vă rugăm, Domnule Ministru, să binevoiți a soluționa favorabil și în întregime, doleanțele expuse mai sus, studențimea Română din întreaga țară garantând revenirea în liniște la cursuri.

În caz contrar studențimea Română se vede constrânsă să impună prin alte mijloace înlăturarea tristei situațiuni arătate mai sus, în interesul reabilitării demnității sale jignite

În mâna D-voastre, Domnule Ministru, se află astăzi posibilitatea restabilirii ordinii și liniștei în Universitate, precum și viitorul culturii Românești.

Congresul delegaților studenților din întreaga țară.

Palestina României

Câteva date statistice. — Corupția jidovească. — Istoricul jidanilor în Maramureș.

Un distins mănuiitor al condeiului ne-a trimis o serie de articole asupra situației triste în care se află acest colț îndepărtat al țării copleșit în întegime de jidani. Aceste articole vor apărea sub titlul generic de scrisori din Maramureș.

Poporul, morala, țara și stăpânirea dau caracterul de Palestină, Maramureșului, cuiubului vitejilor Voi-vozi descălecători de țară, unde Românii sunt robii fiilor lui Izrael. După recensământul din 1920 din 152,995 de suflete erau evreii 36,835, din cari 25,509 sunt populația rurală.

Numai în plasa Vișău erau 12,383 evrei. În tot Ardealul au fost 131,340 evrei, din cari populațiunea rurală 40,227 evrei, astfel că din întreaga populațiune flotantă parazitara era în Maramureș la sate 60%.

În urma imigrărilor, desagregării morale și anarhiei administrative în cei 4 ani din urmă numărul evreilor a crescut binișor peste 50,000 și formează 33% a populațiunii. Față de 82,778 sufletele românești proporțiunea fatală e, că *opt Români hrănesc bine cinci evrei.*

Mediul moral și cultural fiind adaptat și format după morala Talmudului — *ji lovirea caracterului și mentalității românești fiind o realitate tristă* — monopolul politicei, finanței, comerțului, industriei și al întreprinderilor prin evrei conform intereselor lor egoiste, exclusiviste și uzurare este urmare naturală a situației, care le asigură stăpânirea privilegiată. Socotind exercitarea drepturilor după putința validității, Românii nici nu pot fi luați în considerare, mai ales în situația în care ne aflăm, când banii evreilor prin București și din București s'apănesc după legile de fier ale comerțului.

Maramureșul îl au evreii în *buzunar* și pot exclama cu fală: „*das Geld regiert!*“. Cum arată compasul — situația lor în finanță, comerț, industrie și întreprinderi — este strălucită și curând nici nu poate fi concurată. Creștinii — lichelele politice, chilipirgiștii și paraziții sociali — sunt creștini de reclamă la afaceri. „*Auslaggoi!*“. Cultura și presa maghiară ei o susțin și ei speculează toate curentele exploatănd mai ales anomalia din Maramureș: *frontiera liberă.*

E caracteristică afacerea evreului Fekete (fost Schwartz!) Sándor, care în Sighet susține gazeta politică maghiară „Máramaros“ (pe timpul alegerilor era organul prefecturii!) unde se propagă revanșa și iredentismul fiind în solda maghiaro-pangermană, în Oradea-Mare tipărește revista „Cele trei Crișuri“ și „Aurora“ pusă în serviciul culturii române maghiare — suge trei țate omul triplicității, cum numai în Maramureș putuse să răsară. Secția maghiară a liceului „Dragoș-Vodă se susține pentru evrei, la fel teatrul maghiar.

În Sighet numărul renințelor evrei la preluarea imperiului rivaliza cu al Maghiarilor. Azi sunt divizați după cele două curente principale curentul minoritar a împedeca consolidarea culturală prin asimilare și romanizarea orașelor mai bine zis pentru a conserva caracterul maghiar al orașelor. La sate să poată exploata mai bine situația și să lingusească pe Români — sunt aderenții curentului de asimilare — sunt Români.

Totul speculează acest popor — care trece ca pînă în Pustie prin pământul goilor surâți spre Evrec-Izrael. Sioniștii tind a împăca antisemitismul, reacțiunea naturală provocată de ravagiile stăpânirii exploataoare

evrești, prin nădejdea puțin întemeiată, că evreii s'ar coloniza într-o țară unde trebuie să muncească. Oroarea față de muncă și posibilitatea traiului ușor îi v'a ținea legați ca căpușile de cojocul Românului. Situația privilegiată nu ș'or părăsi fără constrângere constantă, și efectivă.

Evreii au fost aduși din galiția de Hermann Groedel, care venind din Skole cu 60,000 coroane la Sighet, a fost scos de guvernul lui Széll Kálmán din Maramureș, de unde s'au depărtat fiii săi cu peste 100,000,000 coroane, lăsând lăcustile și gunoii ca amintire. Situația a trebuit momentan salvată prin intervenționalismul statului, prin societatea „Hangya“ cooperatie și biroul special „Hegyvinléti Kirendeltség“. „Cartea filosemitului Bartha Lajos“. În țara Cazarilor și campania lui „Hazánk“ a lui Zigang Arpad, au deschis ochii ungușilor orbii, A pornit organizarea pe baze creștine a muncii, comerțului, industriei de casă, creditului, s'a prezentat *uzura din oficiu* etc. Pe lângă jandarmaria perfectă și antisemită funcționa poliția de frontieră mai ales pentru contralul evreilor. Toate acestea sunt amintiri istorice — nici urme nu au rămas: venalitatea, politicianismul, cocoșarea la putere a trădătorilor de neam a renegaților și a reclamgoimilor, destrăbălarea uzura liberă și libertinajul evreilor ruinează temelii țării.

În numărul viitor: *Reforma agrară în Maramureș. Maramureșanu*

Conferința dlui Gh. Sion:

Despre societatea românească.

Duminecă, 1 Februarie a ținut în sala festivă a primăriei, cetățeanul de onoare al Clujului și marele român Gh. Sion o instructivă și foarte interesantă conferință asupra societății românești. Din publicul număr și distins, care a ținut să asculte pe ilustrul conferențiar am remarcat pe dl primar Dr. Utalea, dl general Anastasiu, Dr. Jiresek, consulul Cehoslovac, dnii prof. univ. Cătuneanu și Bilașcu dl prof. Gh. Moroianu, dr. Roșu, N. Istrate, directorul statisticii din Ardeal și alții. Au participat și multe doamne din înalta societate clujană.

Dl Sion era să vorbească despre administrație, fiind special invitat să desvolte această temă de actualitate. Dar d-sa a găsit nimerit să treacă în revistă felul cum s'a desvoltat în

treage viață socială și publică a neamului nostru, spre a învedera cât de șubredă este administrația țării. Subiectul conferinței a îmbrățișat astfel tot complexul de probleme, toate de actualitate și permanent la ordinea zilei, cari frământă opinia publică românească în căutarea celor mai nimerite soluții.

Având o lungă experiență și cunoscând de aproape structura sufletească a poporului nostru din tot cuprinsul țării întregite, conferențiarul care a urmărit în adâncul lor fazele desvoltării societății românești cercetând trecutul și prezentul neamului nostru în toate manifestările sale până la realizarea visurilor seculare prin unirea tuturor provinciilor surori în corpul României de astăzi, ne-a dat o fidelă iconă atât

a poporului român cât și a claselor lui conducătoare.

Di Sion constată, că societatea românească încă nu este închiegată că dăinuiesc moravuri străine de sufletul poporului în pătura conducătoare și că trebuie încă creiată aceea societate, ce este menită să dea îndrumare sănătoasă masselor populare dela țară dornice de lumină și progres. Societatea românească dela orașe trăește prea izolată și desbinată și ar trebui să aibă mai mult prilej de a se cunoaște, de a se uni și de a lucra împreună toate elementele cu carte, spre folosul neamului. Numai astfel se pot elimina corpurile înstrăinate și vătămătoare, otrăvurile sociale, din sufletul națiunii române.

Conferențiarul vede viitorul cel mai frumos al țării noastre numai

dacă se apreciază după merit avântul tineresc al studenției, care este animată de cele mai nobile sentimente naționale. De aceea rolul profesorilor nu este să impedeze o mișcare frumoasă pentru conservarea neamului și pentru trezirea tuturor românilor la datorie, ci, dimpotrivă, de a se apropia cât mai mult sufletește de tinerime.

„Nu este adevărat“, a spus dl Sion, — „că tinerii de astăzi nu învață carte și că se țin de scandaliuri. Din contră, nici odată ca acum nu s'au pornit copiii de țărani să vină cu dorul de a se lumina la orașe. E necesar însă ca să li se ridice pedicele și să li se facă viața cât mai ticsită“.

Conferențiarul a fost viu aplaudat de o numeroasă și selectă asistență, făcându-i-se ovațiuni. *Cronicar*

Nachum (Nuhăm) Sokolow, președintele Sioniștilor din toată lumea a fost și pe la noi. După primire cu pâine și sare împărătească dela Chișinău, unde i-au ieșit înaintea autoritățile românești iar „Macabeli“ în costume alb albastre și cu drapelul regilor iudei, desigur primirea rece dela Cluj, i-a căzut greu. A și spus de altfel că se va plânge de acest lucru primului ministru. Totuși în acest oraș, unde asociațiile naționaliste nu pot ține o conferință științifică, dl Nuhăm (nu Naftule) a ținut un meeting politic.

La Timișoara a fost primit cu mai mult fast ca și la Oradea-Mare, de altfel. Jidanii înșirați pe străzi i-au strigat în limba maghiară (de ce oare?) „trăiască regele!“ „Eljen a Kiralyi!“ Presei i-a făcut o serie de interesante declarațiuni. Reținem dintr-alele:

„Trebuie să luptăm și contra antisemitismului. Teoriile și filosofia nu ne vor fi spre prea mare folos. Trebuie să fim oameni de acțiune și conștii de marea noastră menire istorică.“

Dacă vom ști demonstra prin fapte că creștinii nu este un popor părăsit ci productiv, atunci cauza antisemiților este pierdută. Dovada acestui lucru o putem da acum prin opera de reficere a odinioară glorioasei Palestine. Argumente contra antisemiților și discuțiile fără fapte sunt sterpe și răsună în gol“.

În legătură cu opera Palestinei, dl Sokolow își aduce aminte și de vicisitudinile petrecute în Rusia și de evreii de acolo cu roluri de conducători.

Dintre aceștia — a spus d. Sokolow — unul din cei mai interesați a fost Trotzki, cunoscutul fruntaș al comuniștilor ruși.

Di Sokolow a tratat în repezite rânduri cu Trotzki în cursul anului 1917, în preajma izbucnirii mișcărilor comuniste rugându-l să devină folositor poporului evreiesc nu prin propagarea ideilor comuniste în Rusia ci punându-și formidabilul talent și puterea de muncă în slujba cauzei evreiești.

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.

ȘTIRI, FAPTE & POLEMICI

Dela mirele român G. Sion, dl Ioan Istrate, președintele studenției a primit următoarele rânduri:

Domnule Președinte!

Vă rog bine voiți a fi inte pretul meu pe lângă camarazii Dv. Studenți, arătându-le felicitările mele pentru inițiativa ce au luat a pune o piatră comemorativă pe locul unde studentul Cornel Petrovici a fost împușcat de căpitanul Verböczy al batalionului Secuiesc. Aceasta să servească de pildă nu numai generațiilor viitoare, dar întregii societăți a noastre. Să arătăm prin comemorări că acest pământ e-te frământat cu sângele nostru. Primiți vă rog una sută lei contribuție mi-ă pentru scopul ce-l urmăriți. G. SION

Cred că suntem în asentimentul Dsale dacă vom deschide în coloanele revistei o listă de subscripție pentru frunza inițiativă a studenției.

*

Comitetul Astei a hotărât să întreprindă o propagandă culturală în Basarabia. Hotărârea instituției noastre bătrâne de cultură nu poate decât să ne bucure, pe noi ceice ținem ca să se caute toate mijloacele de a se apropia din nou de sufletul românesc propozul dinire Prut și Nistru. Suntem convinși că propaganda culturală a Astei va fi totodată și o propagandă românească, a cărei necesitate se simte atât de mult în Basarabia. Intovărășim deci pe drumul său cu o urare de bine

și multă nădejde Asociația, dela Sibiu, gata să-i stăm în ajutor oricând.

*

Atragem atențiunea autorităților în drept, cerându-ne să ne comunice ce măsuri au luat contra jdanilor agresori, cari în ziu de 11 Ianuarie în gara. Deda au atacat și lovit cu ciomegele pe dl. S. Antal, teolog absent, un preot și încă un domn civil, cari mergeau să participe la solemnitatea creștinească din B. Stra.

*

Pentru o creștere îmbucurătoare a numărului de români în industrie și Comert dela unire încoace există la Cluj la sfârșitul anului 1924, 667 de ucenici români. Dintre aceștia, mulțumită înțelegerii de care a dat dovadă primăria orașului Cluj spre a romaniza aceste ramuri de câștig în economia națională numai 95 de ucenici au putut să fie adăpostiți într'un cămin pe care primăria îl ține cu cheltuiala sa plătindu-se și o taxă lunară de 200 de lei de către patroni la care lucrează acei ucenici.

Intrebăm pe dl ministru al industriei, dacă nu s'a gândit vreodată cum trăsesc cei 572 ucenici, dacă nu crede că cu toată criza financiară a venit momentul să se intereseze în mai deaproape de soarta acestor tineri români acum când se pune chestiunea mai arzător ca nicidecum a romanizării, comerțului și industriei încăpute pe mâna străinilor pe tot cuprinsul țării.

*